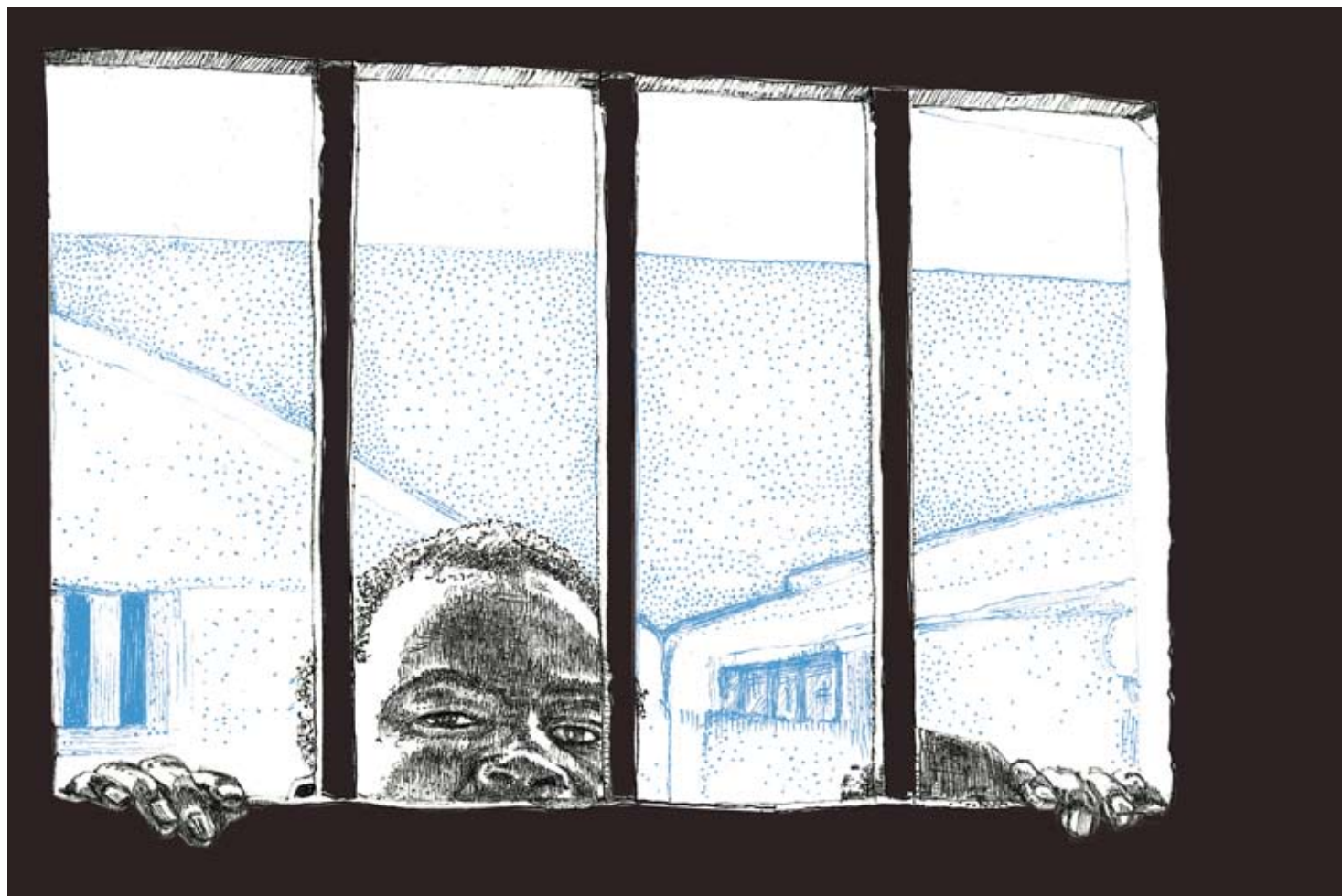

COPOSO ALGEMENE METHODIEK HANDBOEK

Contributing Positively to Society

Creativiteit Bevrijdt!

(Nederlands)

INHOUDSOPGAVE

BEGRIPPENLIJST	4
GESCHIEDENIS VAN DE YOUNG IN PRISON METHODIEK	5
Deel 1 PROGRAMMA'S VOOR ONZE DOELGROEP	7
1. WORKSHOPS DIE GEBRUIK MAKEN VAN KUNST EN SPORT	12
1.1 Programma opzet	12
1.1.1 HOE WE WERKEN	12
1.1.2 VOORBEELD UIT HET VELD	14
1.1.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	16
1.2 Levensvaardigheidsdoelen	16
1.2.1 HOE WE WERKEN	16
1.2.2 VOORBEELD UIT HET VELD	19
1.2.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	20
1.3 Groepsdynamiek	20
1.3.1 HOE WE WERKEN	20
1.3.2 VOORBEELD UIT HET VELD	21
1.3.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	21
2 MENTOR- EN COACHINGPROGRAMMA	23
2.1 Eisen aan een mentor	23
2.1.1 HOE WE WERKEN	23
2.1.2 VOORBEELD UIT HET VELD	24
2.1.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	24
2.2 Inhoud van mentorprogramma	24
2.2.1 HOE WE WERKEN	24
2.2.2 VOORBEELD UIT HET VELD	25
2.2.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	26
3 POST-VRIJLAINGS HERINTEGRATIE PROGRAMMA	27
3.1 Inhoud van programma post-release	27
3.1.1 HOE WE WERKEN	27
3.1.2 VOORBEELD UIT HET VELD	30
3.1.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	31
3.2 Ondersteunende omgeving	31
3.2.1 HOE WE WERKEN	31
3.2.2 VOORBEELD UIT HET VELD	33
3.2.3 MINIMUM STANDARD QUICK VIEW	34

4	PLEITBEZORGINGS PROGRAMMA	35
4.1	Pleitbezorgings programma	35
4.1.1	HOE WE WERKEN	35
4.1.2	VOORBEELD UIT HET VELD	37
4.1.3	MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	38
Deel 2 ORGANISATIE EIGENSCHAPPEN		39
5	WERKEN MET DE DOELGROEP	39
5.1	Recruteren van medewerkers	40
5.1.1	HOE WE WERKEN	40
5.1.2	VOORBEELD UIT HET VELD	42
5.1.3	MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	42
5.2	Stagiairs en vrijwilligers	43
5.2.1	HOE WE WERKEN	43
5.2.2	VOORBEELD UIT HET VELD	44
5.2.3	MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	44
5.3	Trainen van trainers	44
5.3.1	HOE WE WERKEN	44
5.3.2	VOORBEELD UIT HET VELD	45
5.3.3	MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	45
5.4	Creëren van eigenaarschap	45
5.4.1	HOE WE WERKEN	45
5.4.2	VOORBEELD UIT HET VELD	46
5.4.3	MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT	46
6	BIBLIOGRAFIE	48

BEGRIPPENLIJST

Justitiële inrichtingen

Jeugdcentra en gevangenissen waar jong gedetineerden verblijven.

Begeleiders

Mensen die met kinderen en jong volwassenen werken die de wet hebben overtreden. Zij kunnen mentors, adviseurs, trainers, leraren, jeugdwerkers, opvoeders en begeleiders genoemd worden. In ons werk en in dit handboek gebruiken we de term 'begeleider' voor iedereen die workshops geeft aan jongeren in het Young in Prison programma.

Deelnemers

Kinderen en jongeren tussen de 6 en 25 jaar oud, in hechtenis die hun rechtszaak afwachten, al veroordeeld zijn, of recentelijk zijn vrijgelaten, en die deelnemen aan het Young in Prison programma.

Levensvaardigheden

De Wereldgezondheidsorganisatie definieert levensvaardigheden als "het kunnen aanpassen van gedrag, en het toepassen van een positieve instelling wat individuen in staat stelt om effectief met de eisen en uitdagingen van het dagelijks leven om te gaan" (WHO, 1997). Levensvaardigheden zijn in essentie de capaciteiten die mentale gezondheid en bekwaamheid onder jongeren bevorderen, terwijl zij geconfronteerd worden met de dagelijkse realiteit. Kortom: levensvaardigheden stellen jongeren in staat om op een positieve manier te handelen. Dit bevordert hun zelfbescherming, gezondheid en positieve sociale relaties (UNODC, 2006: 7-2).

Jongeren in conflict met de wet

Iedereen onder de leeftijd van 25 jaar die in contact komt met het rechtssysteem omdat zij verdacht of beschuldigd worden van het begaan van een strafbaar feit.

Jonge overtredders

Kinderen tussen de leeftijden van 12 en 25 jaar die worden beschuldigd van een strafbaar feit.

Pre-release

Jongeren die in de gevangenis hun straf uitzitten, inclusief de jongeren die hier hun rechtszaak afwachten.

Post-release

Jongeren die hun straf hebben uitgezeten en niet in hechtenis verblijven.

Pleitbezorgers

Een non-gouvernementele organisatie (NGO) die voor eigen rekening pleit om een aspect van de samenleving te beïnvloeden. Daarbij maakt het niet uit of ze een beroep doen op individuen over hun gedrag, werkgevers over hun regels, of de overheid over haar wetten.

Lobbying

Dit heeft specifiek betrekking op pleitbezorgers en hun poging om de wetgeving te beïnvloeden.

**"...voordat ik deelnam aan het YiP programma was ik als een kuiken in het ei.
Nadien kwam het ei uit en werd er een nieuw kuiken geboren,
klaar om de wereld en alles wat zich daarin bevindt te ervaren.
Voor mij staan het YiP programma en die dag voor het begin van mijn nieuwe leven,
een nieuw hoofdstuk."**

Deelnemer YiP programma in Zuid-Afrika

GESCHIEDENIS VAN DE YOUNG IN PRISON METHODIEK

Beste lezer,

We zijn blij dat je meer wilt weten over de aanpak van Young in Prison (YiP): de COPOSO methodiek. Misschien omdat je lid bent of lid wilt worden van het YiP Netwerk, of omdat je meer over ons wil weten en belang stelt in onze werkwijze. Als lid van het YiP Netwerk zul je gaan werken met de COPOSO Methodiek. In een notendop: COPOSO staat voor *Contributing Positively to Society*, omdat het doel van de programma's die YiP voor de jongeren uitvoert als uitgangspunt hebben dat de jongeren na vrijlating weer positief bijdragen aan de samenleving. De COPOSO Methodiek gebruikt kunst en sport als startpunt. Door jongeren bij te staan en te ondersteunen in de gevangenis en na vrijlating, bevorderen we hun zelfvertrouwen en helpen ze bij het verkrijgen van belangrijke levensvaardigheden die nodig zijn om werk te vinden en te re-integreren in de samenleving. De reden achter de COPOSO Methodiek om jonge gedetineerden te bereiken is de volgende: Young in Prison gelooft dat het essentieel is dat jongeren in het jeugdrechtsysteem goede vaardigheden aanleren die hen helpen succesvol te rehabiliteren en te re-integreren in hun eigen gemeenschap. Dit zal uiteindelijk positief zijn voor de maatschappij en bijdragen aan een toenemend gevoel van veiligheid en zekerheid. Wanneer jongeren in hechtenis verblijven, gaan zij niet naar school, bouwen ze geen positieve relaties met andere jongeren op en kunnen zij geen ontspannende activiteiten ondernemen. Daardoor ontwikkelen ze hun sociale vaardigheden niet en is er geen sprake van emotionele ontwikkeling. Ook heeft de gevangenisomgeving in het algemeen een negatieve invloed op de ontwikkeling van jongeren. Daarbij misten de jongeren überhaupt al voordat ze te maken kregen met het jeugdrechtsysteem de nodige sociale vaardigheden of een opleiding, hadden ze emotionele problemen en vaak al veel tegenslagen te verduren, zoals armoede en geweld.

De methodiek bestaat uit drie delen:

1. Het Algemeen Handboek van de COPOSO Methodiek dat je nu aan het lezen bent, waarin de minimumstandaarden staan waaraan een organisatie moet voldoen om een YiP programma te mogen opzetten. En de praktische uitwerkingen van de YiP Methodiek in twee beschrijvingen;
2. De Handleiding voor de hoofdtrainer van de Training van Trainers;
3. De Handleiding voor workshopdocenten.

Het Algemeen Handboek bestaat uit twee delen met een aantal hoofdstukken, die op hun beurt zijn onderverdeeld in paragrafen. Deze paragrafen volgen allemaal de volgende structuur: ze beginnen met een uitleg over hoe we werken, gevolgd door een uitgebreid voorbeeld uit het veld, een overzicht van de minimumvoorwaarden, en tot slot een academische beoordeling van het specifieke onderwerp dat is behandeld.

Nieuwe organisaties die de COPOSO Methodiek toepassen moeten aan de minimumvoorwaarden voldoen binnen een vooraf afgesproken termijn. Deze minimumvoorwaarden waarborgen zowel de kwaliteit als het succes van ons programma.

Dit Algemeen Handboek hebben we in 2013 gemaakt omdat we de noodzaak voelden om onze nieuwe gemeenschappelijke methodiek goed op papier te zetten voor iedereen. Tot 2012 namen alle partners wel alle grondbeginselen van YiP in acht, maar de YiP Programma's werden in ieder land anders toegepast. En omdat we wisten dat ieder land zijn sterke punten had, wilden we al die sterke punten van elkaar overnemen, met als doel de complete kwaliteit van YiP Programma's over de hele wereld te verbeteren. Daarom ontwikkelden we deze nieuwe gemeenschappelijke methodiek, waar we ongeveer twaalf maanden onderzoek naar hebben gedaan. Alle partners van het YiP Netwerk in Zuid-Afrika, Malawi, Colombia en Nederland droegen actief bij aan dit onderzoek volgens de *Appreciative Inquiry* methode, onder begeleiding van Lisette Gast, een expert in deze methode. Zij trainde alle partners in het toepassen van deze onderzoeksmethode. We hebben verschillende belanghebbenden geïnterviewd, vooral wetenschappers en experts van andere organisaties die projecten

uitvoeren overeenkomend het werk dat YiP doet. In de zuidelijke landen werd gesproken met workshopdocenten en andere medewerkers van YiP, gevangenismedewerkers, beleidsmakers en jongeren die aan de Pre- en Postrelease Programma's deelnamen.

De nieuwe COPOSO Methodiek combineert de sterke punten van drie verschillende methodieken die worden toegepast door onze partners in Colombia, Zuid-Afrika en Malawi. We beschrijven ze hier kort.

In Colombia - High Impact methodiek van La Familia Ayara

Deze methodiek is interdisciplinair van aard, maakt gebruik van artistieke, fysieke en technische training, ontwikkelt persoonlijke vaardigheden en vergroot bewustwording van sociale problemen die invloed hebben op de levens van jongeren. De workshops zijn artistiek, thematisch en (psycho-)sociaal van karakter. Ze bestaan uit vier elementen van de Hip Hop cultuur, namelijk rap, graffiti, DJ en breakdance. Hiernaast richt de Methodiek zich op andere onderdelen van de *urban* cultuur, namelijk ontwerpen, het produceren van Hip Hop mode en capoeira. De jongeren wordt gevraagd hun verbeelding en creativiteit te gebruiken om iets positiefs, zoals kunst, te maken.

Terwijl ze een rap of een graffitistuk maken, of een breakdance choreograferen, oefenen de deelnemers op een creatieve manier wilskracht, toewijding en geduld – vaardigheden die ze helpen om succes te hebben in hun leven. Tijdens de workshop maken de deelnemers creatieve producten die worden gebruikt voor preventie- en bewustwordings- vergrotende campagnes. Elke workshop resulteert in een concreet eindproduct, wat de deelnemers een gevoel van vervulling geeft. Zij werken naar echte, concrete eindproducten toe, wat hen motiveert en inspireert om door te gaan en volop betrokken te blijven. Het laten zien van individuele vooruitgang, en vooruitgang van de groep tijdens alle workshops van de cyclus, is een belangrijk element van het leerproces. En het tonen van eindproducten aan een publiek versterkt het groepsproces en het zelfrespect van het individu, ondersteunt artistieke en sociale groei, en helpt de jongeren te integreren in hun gemeenschappen. De Ayara High Impact Methodiek brengt elke jongere direct in verbinding met zijn of haar fysieke en mentale bekwaamheden. Zodoende kunnen zij persoonlijke uitdagingen aangaan. Door het artistieke te linken met het psychosociale, biedt YiP een geïntegreerde methodiek aan die niet alleen aanzet tot creatieve productie, maar ook de vorming van meningen. Dit zorgt niet simpelweg voor goede artiesten, maar reikt jongeren handvatten aan waarmee zij onafhankelijke en bekwame individuen kunnen worden die bouwen aan een betere toekomst, en waarmee zij het hoofd kunnen bieden aan geweld, drugsverslaving of schending van hun rechten¹.

In Zuid-Afrika - Inside Out Levensvaardigheidsprogramma

Jongeren die de wet hebben overtreden, ontdekken met dit programma levensvaardigheden en ontwikkelen zich door middel van kunst. Door het gebruik van visuele kunst en creatief schrijven, focust YiP Zuid-Afrika op onderwerpen die voor de jongeren belangrijk zijn, zoals identiteit, familie, geweld en gender. Deelnemers ontwikkelen levensvaardigheden die hen helpen met tegenslagen om te gaan, en nemen de verantwoordelijkheid op zich relaties met elkaar aan te gaan. Het is heel belangrijk om te begrijpen wie je bent, waar je bent en wat je wil bereiken in het leven. Dit programma helpt deelnemers de regie over hun leven in eigen hand te krijgen. Zij leren om zich te richten op een positieve toekomst voor zichzelf, terwijl ze zich focussen op hun sterke punten en werken aan hun eigenwaarde en zelfvertrouwen. De deelnemers leren hun persoonlijke normen en waarden te herkennen, evenals hoe zij goede relaties kunnen krijgen en onderhouden².

In Malawi - Music Crossroads

Music Crossroads Malawi (MCMAL) geeft de jongeren van Malawi een unieke kans om zichzelf volledig te ontwikkelen en een platform om ervaren en professionele muzikanten te ontmoeten. Deze muzikanten geven praktische lessen en professioneel advies. Zonder MCMAL zouden veel muzikanten uit Malawi nooit in contact komen met dergelijke professionals. MCMAL biedt jonge muzikanten basis festival- en workshop activiteiten op lokaal, nationaal en internationaal niveau. Over het algemeen zijn mensen uit Malawi erg gericht op muziek. Het ontbreekt hen echter aan formele instellingen waar vooral jongeren een professionele training kunnen krijgen in de verschillende aspecten van muziek. Daarom is het merendeel van de muzikanten uit Malawi autodidact³.

¹ Samenvatting uit de High Impact methodiek van Ayara

² Samenvatting van het Inside Out Levensvaardigheden Handboek van YiP Zuid-Afrika

³ Samenvatting van de website van Music Crossroads International.

DEEL 1 PROGRAMMA'S VOOR ONZE DOELGROEP

YiP richt zich op drie doelgroepen: het individu, de gemeenschap en beleidsmakers.

1. Het individu

Deze groep bevat jong gedetineerden tussen de 12-25 jaar, veroordeelde overtreeders (mannen en vrouwen), jeugdigen die hun rechtszaak afwachten of vrijgelaten individuen. Alle jonggedetineerden die verblijven in de jeugdinstituten waar YiP werkt, participeren in de kunst- en sportactiviteiten. In de landen waar YiP actief is, komen bijna alle deelnemers uit arme, drukbevolkte gebieden.

Wij richten ons op de ontwikkeling en toepassing van kwalitatieve en effectieve programma's tijdens en na de periode in hechtenis, om creativiteit, persoonlijke ontwikkeling en succesvolle re-integratie te bevorderen.

2. De gemeenschap

Dit heeft betrekking op gemeenschapsleden zoals familieleden van jong gedetineerden en mensen uit buurten waar de overtreeders zijn opgegroeid; scholieren, (potentiële) werkgevers, lokale en nationale media en *community based organisations* (CBO's). De gemeenschapsleden worden uitgekozen op basis van nauwe verwantschap met de jongeren. Scholen worden geselecteerd op basis van hun locatie in buurten waar stigmatisering voorkomt. De gebruikte media, wordt geselecteerd op basis van hun populariteit in de townships en bij andere gemeenschapsleden waar het stigma overheerst.

Wij richten ons op gemeenschapsleden door middel van creatieve activiteiten zoals kunsttentoonstellingen. Op deze wijze wordt gestreefd naar de noodzakelijke en duurzame verandering die nodig is om het stigma waarmee de jongeren te maken hebben, af te breken.

3. De beleidsmakers

We hebben hier te maken met lokale en nationale autoriteiten, zoals de lokale en nationale overheid, de rechtspraak, beleidsmakers en gevangenismedewerkers. Lokaal gaat het om directeurs van instituten en gemeenteraadsleden die te maken hebben met de sociale ontwikkeling in de townships. Op een nationaal niveau gaat het om – onder andere – een campagne om het publiek voor te lichten over de situatie van jonge overtreeders door (sociale) media in te schakelen, maar ook door sessies te organiseren met parlementsleden die zitting hebben in relevante comités.

We richten ons op beleidsmakers door structuren te ontwikkelen waarbinnen jongeren hun creativiteit kunnen gebruiken om de dialoog met beleidsmakers aan te gaan over duurzaam en goed beleid met betrekking tot de rechten van het kind. Het betrekken van jongeren in politieke participatie door middel van rekrutering, training en ondersteuning van jeugdbassadeurs maakt hier onderdeel van uit. Vrijgelaten jonge ex-gedetineerden houden interactieve deelnamesessies met beleidsmakers, die de wetten maken die voor hen van belang zijn.

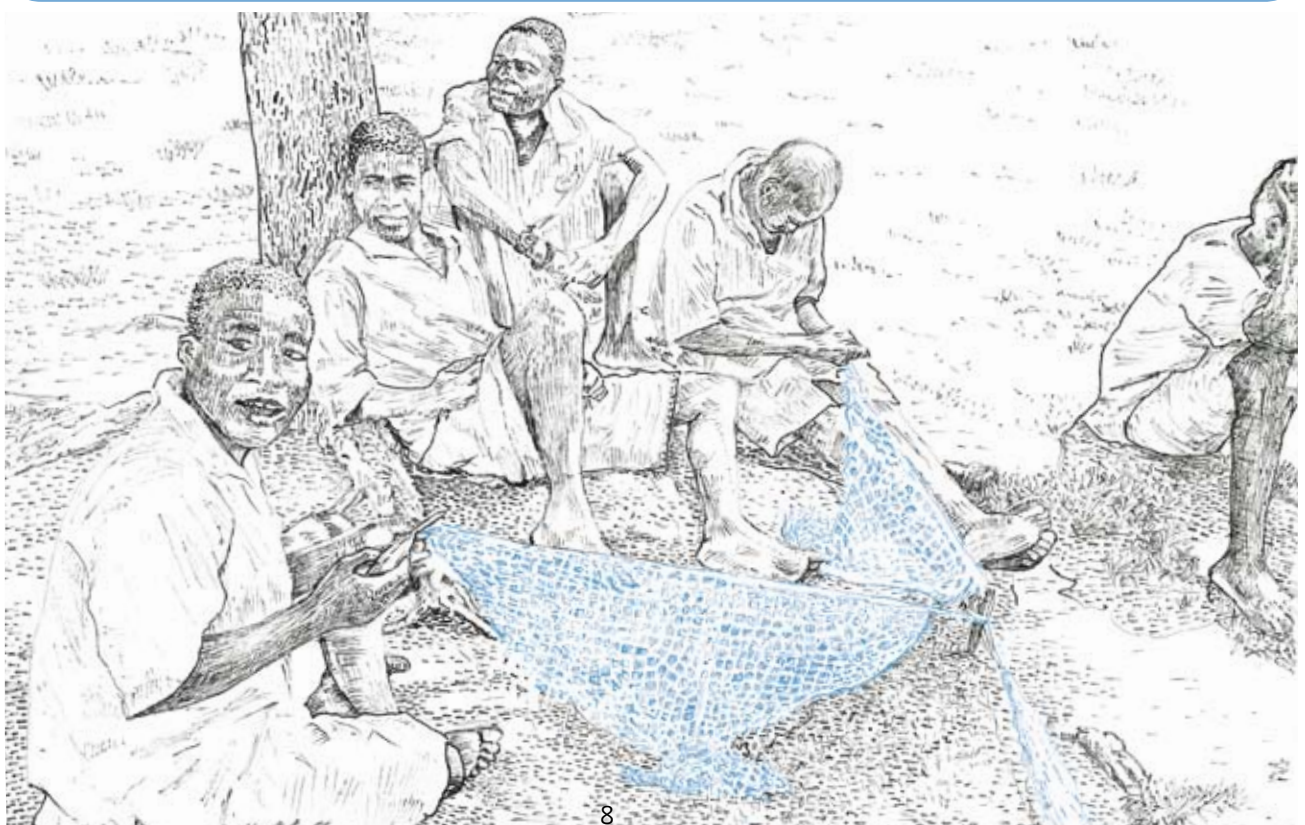

Onderzoek in de vS naar de gezondheid van vastgezette jongeren laat zien dat deze jongeren een grote kans hebben op het vertonen van verschillende gedragingen die gezondheidsrisico's opleveren, terwijl zij geen toegang hebben tot gezondheidszorg. Drugsgebruik heerst ook onder jongeren in het jeugdrechtsstelsel (Sealock & Manasse, 2010). Jongeren in het jeugdrechtsstelsel hebben tevens een grotere kans op mentale gezondheidsproblemen en handicaps. Voorts hebben zij vaak te maken gehad met armoede en gemeenschappen waarin veel criminaliteit voorkwam, voordat zij met justitie in aanraking kwamen. (Galzari et al., 2005) (Steinberg et al., 2004). Wanneer het aankomt op seksuele gezondheidszaken, heeft onderzoek aangetoond dat jongeren die vastzitten meer risicovol seksueel gedrag vertonen. Ook komen seksueel overdraagbare aandoeningen (SOA's) vaker voor onder jongeren in hechtenis. (Galzari et al., 2005) Onder grote RISK adolescenten risicogroepen in bepaalde ontwikkelingslanden zoals Zuid-Afrika komen SOA's ook meer voor dan bij andere groepen (Swart-Kruger & Richter, 1997).

Genderonderzoek heeft aangetoond dat jonge vrouwen in hechtenis te maken krijgen met specifieke risicofactoren die verschillen van jonge mannen. Verschillende studies hebben aangetoond dat vrouwen in het strafrechtssysteem vaker te maken krijgen met mentale gezondheidsproblemen, zoals depressie en angst. Vrouwelijke gedetineerden hebben ook vaker een geschiedenis waarin seksueel misbruik, een laag zelfbeeld en familieproblemen voorkomen. Verder spelen bij vrouwen zwangerschap en moederschap een rol. Dientengevolge hebben jonge vrouwen of meisjes, en jonge mannen of jongens, speciale behoeftes waarmee rekening gehouden dient te worden tijdens rehabilitatie en hun herintegratie in de samenleving (Fields & Abrams, 2010; Calhoun et al., 2005). Sommige onderzoeken laten zien dat jonge mannen meer hulp nodig kunnen hebben in het formuleren en toepassen van hun doelstellingen qua onderwijs dan jonge vrouwen. Aan de andere kant kunnen jonge vrouwen meer gebaat zijn bij hulp bij het omgaan met relationele problemen en het verbeteren van instabiele familiesituaties, omdat dit soort dingen veelal een trigger vormt voor slecht gedrag in hun levens. Familiebegeleiding, relationeel groepswork of onafhankelijke levensvaardigheidstraining kan hierbij een positieve uitwerking hebben op de vrouwen. Specifiek voor jonge mannen kan het van belang zijn om ondersteuning te bieden bij het helpen vinden van legale manieren om een inkomen te genereren, omdat dit hen op het rechte pad houdt. De sekseverschillen en gevolgen van andere karakteristieken kunnen tot op zekere hoogte verschillen tussen populaties, omdat deze immers worden beïnvloed door zowel culturele, als andere factoren in de omgeving.

De behoeftes van vastgezette jongeren verschillen ook per land. (Anthony et al., 2010). De ontwikkelingsfasen, taken en behoeftes die te maken hebben met de ontwikkeling van identiteit, morele en sociale ontwikkeling die elke adolescent ondergaat, worden gecombineerd met verschillende culturele, rechtelijke en sociaaleconomische invloeden die afhangen van de geografische locatie. (Anthony et al., 2010). Jongeren binnen het jeugdrechtsstelsel hebben te maken met verschillende extra stress- en risicofactoren tijdens deze ontwikkelingsfasen (Spencer & Jones-Walker, 2004). Onderzoek heeft aangetoond dat er een hoge mate van psychosociale tegenslag en risicofactoren werden gevonden in het leven van adolescenten in het jeugdrechtsstelsel, die vaak ook al bestonden voordat ze werden vastgezet. Voorbeelden zijn uiteengevallen gezinnen, psychiatrische morbiditeit binnen de familie, criminele ouders, trauma, problemen op school, armoede, invloeden van andere jongeren die al op het foute pad beland zijn, gevoelens van hoopeloosheid en het ontbreken van positieve rolmodellen (Bauer et al., 2011) (Steinberg et al., 2004) (Duke et al., 2009). De ontwikkelende vaardigheden die jongeren dienen te leren tijdens hun adolescentie blijven ongewijzigd, en worden wellicht nog meer verstoord tijdens het verblijf in de gevangenis. Verder moeten jongeren in jeugddetentie ook kunnen omgaan met emotionele stress vanwege het feit dat zij in hechtenis verblijven (Shulman & Cauffman, 2011).

Rehabilitatie en herintegratie programma's dienen de ontwikkeling van vaardigheden te bevorderen, en beschermende factoren zoals pro-sociale banden en gevoelens van verbondenheid te ondersteunen. Dat zorgt voor veerkracht onder jongeren. Verder is het belangrijk om meer aandacht te besteden aan de vaardigheden en de ontwikkelingsmogelijkheden van jongeren (Steinberg et al., 2004; Anthony et al., 2010). Een dergelijke wijze van bejegening wordt in de literatuur vaak het positieve jongerenontwikkelingsperspectief genoemd. Dit perspectief (positive youth development perspective, PYD) gaat uit van het idee dat alle jongeren sterke punten hebben. Deze sterke punten worden aangetoond door de aangeboren mogelijkheid van jongeren om te groeien en veranderen op verschillende ontwikkelingsniveaus tijdens hun adolescentie. Vanaf de geboorte tot ver in het volwassen leven ondergaan individuen verscheidene veranderingen in het brein, evenals in hun sociale, emotionele en gedragsveranderingen. Deze sterke punten worden in toenemende mate geuit wanneer deze samengaan met positieve ondersteuning vanuit families, scholen en gemeenschappen. PYD is gegrond in de theorie dat de natuurlijke capaciteit van de mens verandert en groeit in een gezonde en positieve omgeving. Een dergelijke omgeving kan leiden tot jongeren die een positieve houding hebben tegenover zichzelf, hun familie, de gemeenschap en de maatschappij. PYD volgt niet de benadering die zich richt op tekorten en risico's, maar gaat er vanuit dat jongeren intrinsieke krachten en mogelijkheden hebben. Daarom bouwen de PYD programma's ook verder op dit uitgangspunt (Phelps et al., 2009). Volgens Gavin et al. (2010) richten programma's die werden afgeleid van PYD zich op het versterken van relaties en vaardigheden. De focus ligt op de integratie van jongeren in positieve netwerken van sociale en ondersteunende volwassenen, en ze te helpen een positievere blik op hun toekomst te geven door hen economische mogelijkheden en mogelijkheden tot vrijwilligerswerk te bieden.

Verschillende fases van deelname

Afhankelijk van de fase waarin jongeren in de gevangenis zitten, de korte-, de middellange- en de lange-fase, heeft YiP aparte programma's ontwikkeld. Voor deelname aan die programma's heeft YiP criteria opgesteld, plus een aantal minimale gedragsveranderingen die de deelnemers moeten vertonen tijdens hun deelname aan elk programma. Dit minimum van gedragsverandering refereert aan de prestaties binnen de 'Doelen van levensvaardigheden Units' (zie sectie 1.2.1).

Over het algemeen hebben we binnen de YiP Programma's te maken met de volgende drie fases van deelname:

1. Stimuleringsfase – Niet gestructureerde deelname

TYPE:	Deelnemers die niet gestructureerd en af en toe meedoen, vanwege het feit dat zij maar kort vastzitten, of omdat zij vaak wisselen van institutie en daarom geen interesse hebben om structureel workshops te volgen
CERTIFICATIE:	Nee.
CRITERIAVOOR DEELNAME:	Niet gespecificeerd.
DUUR:	Niet gespecificeerd.

2. Ontwikkelingsfase – Gestructureerde deelname vóór de vrijlating

TYPE:	Deelnemers die vóór de vrijlating deelnemen aan een of meer volledige workshopprogramma's.
CERTIFICATIE:	Ja, afhankelijk van hun verblijfsduur kunnen zij werken aan verschillende certificaten. Zij zullen altijd beginnen met het levensvaardigheden certificaat, eventueel gevolgd door het SEPE certificaat.
CRITERIAVOOR DEELNAME:	Deelnemers in de gevangenis worden geselecteerd voor de gestructureerde werkgroepen op: - Of ze uit eigen beweging mee willen werken; - Of ze geslaagd zijn voor de screening door sociale- ontwikkelingsmedewerkers binnen instellingen; - Of ze niet binnen vier maanden worden vrijgelaten of in dienst moeten.
DUUR:	18 workshops binnen vier maanden.

3. Re-integratiefase – Gestructureerde deelname na de vrijlating

TYPE:	Deelnemers die gestructureerd deelnemen aan het Postrelease Programma. Ze kunnen meedoen met het programma als ze uit het Prerelease Programma komen, als ze uit de gevangenis komen zonder dat ze dit Prerelease Programma hebben gevolgd, of wanneer zij doorverwezen worden door een kantoor voor voorwaardelijke invrijheidsstelling.
CERTIFICATIE:	Ja, zij kunnen in aanmerking komen voor een of meerdere Prerelease Certificaten, en ook voor het <i>Postrelease</i> Certificaat.
CRITERIAVOOR DEELNAME:	·Deelnemers die uit de gevangenis komen zonder dat zij een Prerelease Programma hebben gevolgd, of worden doorverwezen door een kantoor voor

- voorwaardelijke invrijheidsstelling worden. kunnen deelnemen als zij:
 - Positief gedrag binnen de gevangenis hebben vertoond;
 - Positieve signalen afgeven om de gemeenschap op een positieve manier tegemoet te treden;
 - Betrokkenheid tonen door voor een bepaalde periode alle YiP activiteiten bij te wonen;
 - Tijd hebben gespendeerd aan het verbeteren van de relatie met familieleden;
 - Geen strafbaar feit hebben gepleegd na hun vrijlating;
 - Niet betrokken zijn bij bende-activiteiten;
 - Geen drugs gebruiken.
- Deelnemers die hebben meegedaan aan programma's in de gevangenis, worden geselecteerd op basis van de bovenstaande criteria, en wanneer zij:
- Aanwezig zijn geweest bij veel workshops pre-release (80%);
 - Actief hebben meegedaan tijdens de pre-release workshops;
 - Goede prestaties hebben laten zien tijdens de workshops.

DUUR: Ten minste 18 workshops binnen vier maanden pre-release en 18 workshops binnen vier maanden post-release..

Selectie voor fases van deelname

Hieronder geven we een overzicht van de routes die deelnemers kunnen volgen binnen de YiP Programma's.

→ Stimuleringsfase

Jongeren die meedoen aan het YiP Programma in de gevangenis nemen eerst deel aan algemene YiP activiteiten.

SELECTIE

Tijdens de stimuleringsfase moeten de workshopdocenten starten met het selecteren van de jongeren die in aanmerking komen om aan het gestructureerde programma deel te nemen. Selectie gebeurt op basis van verschillende argumenten waaruit blijkt dat aan de selectiecriteria wordt voldaan.

→ Ontwikkelingsfase

Geselecteerde deelnemers nemen deel aan het gestructureerde workshop programma en zitten dus in de ontwikkelingsfase. Aan het begin van het gestructureerde workshop programma moet de begeleider een 'sociale kaart' maken van alle deelnemers. Deze 'sociale kaart' is een soort personeelsbestand, dat de volgende persoonlijke details bevat:

- Risicofactoren van de deelnemer
- De mate van ontwikkeling en voortgang in onderwijs van de deelnemers
- Relatie van de deelnemer met zijn of haar familie
- Toekomstplannen
- Contact informatie van de deelnemer – dit om de deelnemers te kunnen volgen wanneer zij zijn vrijgelaten en zodoende hun herintegratieproces in de gaten te kunnen houden
- Etc

Tijdens de ontwikkelingsfase kunnen de jongeren twee certificaten behalen: C1 en C2.

→ Re-integratie fase

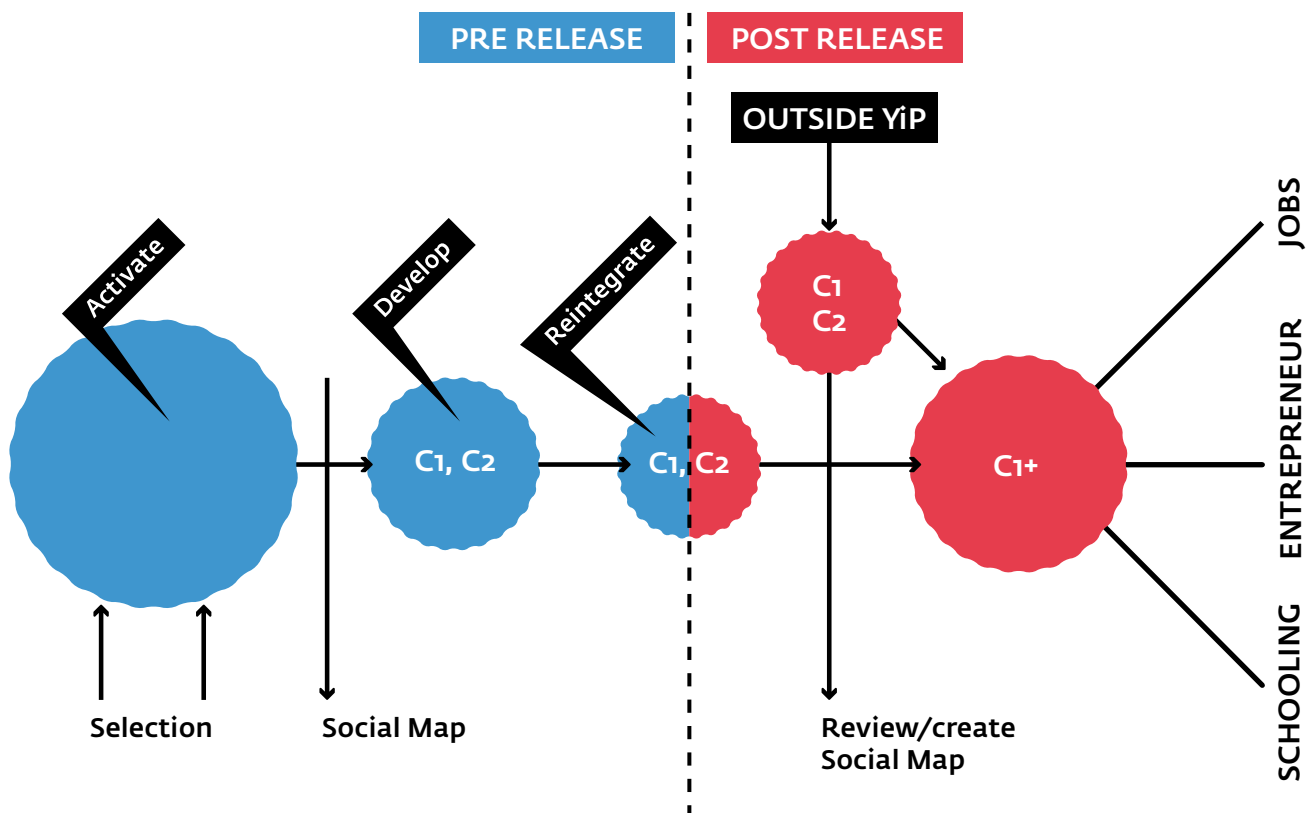
Deelnemers beginnen op twee manieren aan het Postrelease Programma.

1. Jongeren die al hebben deelgenomen aan het Prerelease Programma en dus al één certificaat hebben behaald.
 - De workshopdocenten houden de 'sociale kaart' van elke deelnemer up-to-date. Wanneer deelnemers hun straf bijna hebben uitgezeten, dienen de workshopdocenten de 'sociale kaart' van elke deelnemer opnieuw te bekijken en de verandering, voortgang of terugval van de deelnemer te beschrijven.
2. Jongeren die uit de gevangenis komen of voorwaardelijk zijn vrijgelaten en niet deel hebben genomen aan de Prerelease Programma's.
 - De coördinator Postrelease dient een 'sociale kaart' te maken van elke jongere, net zoals dit gebeurde bij de jongeren in de prerelease fase.

Certificaten

Het Engelse onderwijsinstituut Pearson heeft kwalificaties voor dit soort vaardigheden ontwikkeld. Deelnemers kunnen een certificaat behalen in de kwalificatie Supportive Employability and Personal Effectiveness (SEPE). Wij zijn een erkend Pearson centrum, waardoor wij erkende certificaten aan ons programma kunnen koppelen. Dit betekent dat jongeren na deelname aan een volledig workshoptraject een internationaal erkend certificaat kunnen behalen. Naast dat wij werken met het erkende SEPE certificaat, hebben we een COPOSO certificaat ontwikkeld waarbij jongeren op verschillende sociale vaardigheden worden beoordeeld. Binnen het COPOSO certificaat is er een Prerelease en Postrelease certificaat te behalen. De certificaten dienen elkaar op de volgende manier op te volgen:

C1 → C2 → C1+

C1	=	COPOSO Prerelease Certificaat
C1+	=	COPOSO Postrelease Certificaat
C2	=	Supporting Employability and Personal Effectiveness (SEPE) Certificaat

1. WORKSHOPS DIE GEBRUIK MAKEN VAN KUNST EN SPORT

1.1 Programma opzet

1.1.1 HOE WE WERKEN

YiP probeert zoveel middelen en mankracht aan te wenden om jonggedetineerden een nieuwe kans en een beter toekomstperspectief te bieden. YiP werkt hierbij samen met verschillende organisaties die allemaal geloven dat creativiteit en sport goed zijn voor de zelfontwikkeling. Door het organiseren van sociale en artistieke activiteiten die dicht bij de cultuur van de jongeren liggen, genereren zij kracht. Door het gebruik van creativiteit en sport worden de levensvaardigheden van jongeren verbeterd. Op deze wijze worden jongeren gesteund in hun poging te herintegreren in de samenleving. In Zuid-Afrika bijvoorbeeld maken jongeren gebruik van toneel, muziek, dans en visuele kunst als middel om gevoelens te uiten. Figuurlijke afbeeldingen van de plaatsen of incidenten die hebben geleid tot hun detentie, stellen de deelnemers in staat hun reis in kaart te brengen. De deelnemers herinterpreteren hun reizen dan in beweging en geluid, terwijl zij uitbeelden waar zij zich binnen de afbeelding bevinden en hoe ze zich op dat moment voelden. Het idee is dat zij de verandering omarmen. De afbeeldingen worden ook op uiteenlopende andere manieren gebruikt, om korte optredens te organiseren.

In andere programma's wordt gebruik gemaakt van sporten zoals voetbal, die een belangrijke rol spelen in het vrijkomen van opgekropte woede en emoties. Dit, terwijl de deelnemers ook communicatie- en samenwerkvaardigheden opdoen en verder ontwikkelen, zaken in een ander daglicht kunnen zien, en op een constructieve manier met verschillende situaties leren omgaan.

Het is erg belangrijk om wijs gebruik te maken van creatieve vormen om levensvaardigheden te ontwikkelen. Het is noodzakelijk om te bedenken dat niet iedere workshop goed is voor elke deelnemer. Daarom kijkt YiP naar de behoeftes van elke deelnemer om de juiste handelswijze te kiezen. Een bottom-to-top aanpak maakt dit mogelijk. Dit betekent dat de workshopdocenten de workshops samen met de deelnemers moeten ontwerpen en de deelnemers geregeld wordt gevraagd om feedback te geven op de workshops en de manier van werken door de workshopdocenten. Het betrekken van de deelnemers is ook goed voor de effectiviteit van de workshops, omdat dit het gevoel van verantwoordelijkheid vergroot. Voorts is participatie heel belangrijk om te zorgen dat de doelgroep de uitkomst van het programma onderkent. Naast dit gevoel van verantwoordelijkheid, zijn de deelnemers ook degenen die het programma hebben ondergaan en die daarom andersoortige input hebben dan de workshopdocenten. Daardoor draagt het betrekken van deelnemers bij aan de ontwikkeling en kwaliteit van de programma's.

De YiP Workshops worden gegeven in periodes van ongeveer twee maanden. Tijdens deze maanden worden opeenvolgende workshops aangeboden waarin altijd wordt toegewerkt naar een eindproduct en eindpresentatie. Elke workshop is opgebouwd uit het volgende:

1. *Lesplan per workshop*

De workshopdocent ontwikkelt een lesplan voor iedere workshop. In dit plan staan de doelen die worden gesteld, afhankelijk van de uitdagingen waarmee de deelnemers te maken hebben. De beste manier om het lesplan op te stellen is tijdens een vergadering aan het begin van iedere week, samen met alle workshopdocenten.

2. *Hulpmiddelenchecklist*

De workshopdocent dient gebruik te maken van een hulpmiddelenchecklist. De lijst bestaat uit alle workshopmaterialen die nodig zijn om een goede workshop te geven. Het is handig als de workshopdocenten hun eigen 'gereedschapskist' hebben waarin alle materialen zitten die nodig zijn. Voorts is het belangrijk om ervoor te zorgen dat – waar mogelijk – elke deelnemer zijn of haar eigen materialen heeft. Dit voorkomt hiërarchieën of verschillen tussen de deelnemers tijdens de workshops. De materialen moeten in goede staat zijn, zodat de deelnemers zich op hun gemak en gerespecteerd voelen.

3. *Warming-up*

Elke workshop begint met een fysieke warming up van ongeveer tien minuten. Daarna volgt er een zogeheten 'ijsbreker': de workshopdocent kan de deelnemers een interactief spel laten spelen, bijvoorbeeld een naamspel. Ijsbrekers werken goed om de deelnemers vrijuit te laten praten en op hun gemak te laten voelen bij het praten in een groep. Dit zorgt ook voor een teamspirit bij zowel de workshopdocenten als de deelnemers.

My Lord

Dit is een ijsbreker die gericht is op de concentratievaardigheid en het energieniveau van de deelnemers. Alle deelnemers kiezen een naam voor een groente of een stuk fruit. Een aangewezen groepsleider spreekt deze namen hardop uit. Wanneer een deelnemer de naam hoort van het stuk groente of fruit dat hij/zij gekozen heeft, antwoordt diegene met 'Yes, my Lord' en roept de naam van een andere groente of fruit. Degene die niet op tijd reageert, is af en doet dan niet meer mee.

Loslaten

Deze ijsbreker is erop gericht om vertrouwen te bevorderen tussen deelnemers. Vertrouwen toon je door jezelf achterover te laten vallen, waarna de anderen in de groep deze 'vallende' deelnemer opvangen. Om deze ijsbreker goed uit te voeren is er al een positieve relatie tussen de deelnemers vereist.

4. *Hoofdactiviteit*

Ten eerste geeft de workshopdocent duidelijke instructies in simpel woordgebruik over de activiteiten die gepland zijn voor tijdens de workshop. Dit is omdat veel deelnemers laaggeletterd kunnen zijn.

Ten tweede wordt groepswerk geïntroduceerd: de deelnemers moeten tijdens de cursus samenwerken, bijvoorbeeld tijdens een muziekworkshop of voor de choreografie in een dansworkshop. Voor dit gedeelte van de workshop worden de deelnemers verdeeld in kleinere groepen.

Ten derde wordt individueel werk geïntroduceerd: de deelnemers kunnen zelfstandig oefenen en werken, en samen met de workshopdocent iets tot stand brengen. Dit is het moment waarop de workshopdocent probeert elke deelnemer persoonlijke aandacht te schenken.

Ten vierde wordt de sessie beëindigd met de afsluitende cirkel: de deelnemers en de workshopdocent vormen een grote cirkel en uiten de gevoelens die ze hadden tijdens de workshop, wat er goed of slecht aan was en wat ze het leukst of minst leuk vonden om te doen. De deelnemers kunnen laten zien wat ze gemaakt of geleerd hebben van de workshop. Dit is ook het moment om ze te motiveren op eenzelfde manier – of juist op een andere – te blijven werken.

Tot slot krijgen de deelnemers huiswerk mee voor de volgende workshop. Dit om te zorgen dat ze ook bezig blijven tijdens de uren dat ze geen workshops volgen.

5. *Na de workshop*

Elke workshopdocent hoort de workshop te evalueren aan de hand van de input die hij of zij van de deelnemers heeft gekregen. De informatie over de verwachtingen en behoeftes van de deelnemers wordt meegenomen bij het ontwerpen van de volgende workshop. De workshops blijven evolueren, waardoor de volgende workshop altijd meer uitdaging biedt dan de voorafgaande.

6. *Eindpresentatie*

We werken tijdens onze programma's altijd toe naar eindpresentaties in verschillende vormen, bijvoorbeeld een presentatie, magazine, voetbalwedstrijd of een theaterstuk. Bij visuele kunst workshops werken de deelnemers toe aan een magazine, waarin zowel schilderijen en tekeningen als gedichten gepresenteerd worden. Wanneer er voor een theaterstuk gekozen wordt, voeren de jongeren een productie op waaraan ze de voorafgaande weken tijdens de workshop cyclus gewerkt hebben. Het optreden kan worden bijgewoond door familie, andere deelnemers en medewerkers van de instelling. De eindpresentatie van een voetbalworkshop is een toernooi waarin de deelnemers het opnemen tegen andere teams die binnen de instelling gevormd zijn.

Vorbereidingen voor deze eindpresentaties zijn heel belangrijk. Op zijn minst een maand van te voren krijgt het management van de justitiële jeugdinstitution een brief waarin formeel toestemming wordt gevraagd om de presentatie te mogen organiseren. Familieleden worden gecontacteerd en uitgenodigd. De volledige namen en ID-nummers van de jongeren worden genoteerd om verlofpassen voor deze dag te kunnen aanvragen. Twee weken voor de presentatie, wordt er met de deelnemers overlegd hoe de presentatie zal worden ingevuld. In groepen worden de verschillende activiteiten van de presentatie voorbereid. Tijdens de laatste twee dagen zijn er repetities. Young in Prison medewerkers voeren nauw overleg met de medewerkers van justitiële jeugdinstitutionen om ervoor te zorgen dat de juiste voorbereidingen zijn getroffen en dat iedereen op de hoogte is van zijn of haar verantwoordelijkheden.

Deze eindpresentaties zijn heel belangrijk voor de deelnemers omdat zij weten dat hun familieleden erbij zullen zijn. Ze krijgen het gevoel dat ze echt iets bereikt hebben door de workshopcyclus af te sluiten met een eindpresentatie waarin ze hun aangeleerde vaardigheden kunnen laten zien.

1.1.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Malawi

Elke Workshop is volgens een vaste structuur opgebouwd: doelen, hulpmiddelen, activiteiten, groepsbeoordeling en zelfbeoordeling van de workshopdocent. We geven hier voorbeelden van drie verschillende types workshops.

THEATER WORKSHOP *Tisalande Chuma Cha Masiye*

Doel

Aan het eind van deze workshop horen deelnemers in staat te zijn om:

1. De theaterproductie op te voeren
2. De kunst van het voeren van dialogen in de productie te laten zien
3. Gebruik te maken van een geïmproviseerd podium

Hulpmiddelen

- Krijt voor het maken van een geïmproviseerd podium
- Kostuums
- Oefeningen

Activiteiten

1. Warming up, spellen, alle deelnemers zijn vrij om bij te dragen
2. Workshopdocent vraagt de deelnemers om een theaterstuk of een willekeurige komedie die ze kennen op te voeren
3. Workshopdocent introduceert een idee voor een nieuwe productie en vraagt de deelnemers het idee samen uit te bouwen
4. Workshopdocent stuurt de deelnemers tijdens dit proces en geeft hulp waar dat nodig is
5. Algemene beoordeling

Groepsbeoordeling

1. Workshopdocent stelt de deelnemers enkele vragen in relatie tot wat ze hebben geleerd
2. Een discussie met persoonlijke gevoelens over de productie, bijvoorbeeld wat goed ging of wat voor de volgende workshop verbeterd kan worden
3. Workshopdocent vraagt deelnemers om iets te laten zien van wat ze geleerd hebben

Zelfbeoordeling Workshopdocent

Workshopdocent evalueert na afloop van elke workshop wat er goed is gegaan en wat verbeterd kan worden.

DANS WORKSHOP

Doelen

Aan het eind van deze workshop moeten deelnemers het volgende kunnen;

1. De Gwanyasa dans (traditionele dans) correct opvoeren
2. De juiste improvisaties met moderne dans maken

Hulpmiddelen

1. Traditionele drums
2. Fluitje
3. Lokale bel
4. Traditioneel lied

Activiteiten

1. Warming up, spelletjes, alle deelnemers zijn vrij om bij te dragen
2. Workshopdocent introduceert een traditioneel lied. Alle deelnemers leren de muziek
3. Workshopdocent helpt dansbewegingen op te bouwen aan de hand van het lied
4. Deelnemers volgen de stijl van de dans
5. Deelnemers worden gevraagd wat moderne bewegingen in te bouwen in de dans
6. Algemene beoordeling

Groepsbeoordeling

1. Een discussie over de persoonlijke gevoelens van de deelnemers bij de workshop, om uit te vinden wat verkeerd ging en wat verbeterd kan worden
2. Deelnemers worden gevraagd om als huiswerk improvisaties te doen en deze tijdens de volgende workshop te laten zien

Zelfbeoordeling workshopdocent

Workshopdocent evalueert na elke workshop wat er goed ging en wat verbeterd kan worden.

WORKSHOP LIEDJES SCHRIJVEN

Doelen

Aan het eind van deze workshop horen deelnemers in staat te zijn;

1. Te zingen op de juiste toonhoogte
2. Hun eigen liedjes te componeren en op te voeren

Hulpmaterialen

- Pennen of potloden
- Papier /markers

Activiteiten

1. Warming-up, spelletjes, alle deelnemers zijn vrij om bij te dragen
2. Workshopdocent vraagt vrijwilligers om een lied te zingen, elk lied dat ze willen maar bij voorkeur hun eigen composities
3. Workshopdocent klapt simpele ritmes en de deelnemers volgen
4. Workshopdocent neuriet een voor iedereen onbekend deuntje en iedereen volgt
5. Een vrijwilliger bedenkt tekst bij het deuntje en later wordt door iedereen een lied gemaakt
6. Workshopdocent geeft richting aan de compositie van het lied, om het een structuur te geven
7. Alle deelnemers krijgen pen en papier om een lied te componeren dat ze later uit zullen voeren voor hun mededeelnemers
8. Algemene beoordeling

Groepsbeoordeling

1. Deelnemers ventileren hun gevoelens over het belang van de workshop
2. Workshopdocent geeft deelnemers huiswerk mee om hun gecomponeerde stuk te verbeteren
3. Workshopdocenten maken algemene opmerkingen over de workshop om te kijken op welke punten deze verbeterd kan worden

Zelfbeoordeling workshopdocent

Workshopdocent evalueert na elke workshop wat er goed ging en wat verbeterd kan worden.

1.1.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ De programma's zijn aangepast aan sekseverschillen
- ◆ Het programma gebruikt creatieve en sportactiviteiten om sociale vaardigheden te ontwikkelen
- ◆ De creatieve workshops zijn er op gericht om competentier te worden en doelen te bereiken
- ◆ Vaardigheden, stemmen, hoop en verlangens worden gestimuleerd door de workshop
- ◆ Het programma is aangepast op individuele behoeftes en talenten
- ◆ Begeleiders ontwikkelen het programma samen met de doelgroep
- ◆ Het voelen van verantwoordelijkheid door de doelgroep wordt erg gewaardeerd
- ◆ Elke begeleider heeft een gedetailleerd plan voor elke workshop
- ◆ Elke workshop start met een ijsbreker
- ◆ Hoofdactiviteit bestaat uit groepswerk, individueel werk en reflectie
- ◆ Begeleiders evalueren elke workshop om de volgende te verbeteren

“Toen ze mijn certificaat uitreikten, kreeg ik een grote glimlach op mijn gezicht. Wanneer ik uit de gevangenis kom, zal dit certificaat mij aan mijn prestatie herinneren aan de mensen die erbij waren toen ik het certificaat kreeg.”

Deelnemer YiP programma, Young in Prison Zuid-Afrika

1.2 Levensvaardigheidsdoelen

1.2.1 HOE WE WERKEN

Bij onze eerste doelgroep, jongeren die de wet hebben overtreden, proberen we hun vaardigheden te vergroten door ze eerst te **betrekken** bij de vaardigheid om ze vervolgens de vaardigheid te laten **beleven**, waardoor de vaardigheid kan **beklijven**.

Betrekken

Het betrekken van deelnemers wordt gestimuleerd door het ontwikkelen van vertrouwen, zowel onderling als in zichzelf. Ze moeten zich zelfverzekerd kunnen voelen in de groep en de mogelijkheid krijgen om de vaardigheid die in de workshop geoefend wordt, in grote lijnen te begrijpen.

Beleven

Om een vaardigheid te kunnen ontwikkelen, moet je die ervaren. YiP is er van overtuigd dat mensen beter leren wanneer ze verrast worden door hun eigen gedrag dan wanneer ze simpelweg luisteren of lezen over een gedragsvorm in het algemeen. Door creatieve activiteiten kunnen de deelnemers uitgedaagd worden om deze levensvaardigheid te oefenen. Zo krijgen ze een beter zicht op de vraag in hoeverre zij de vaardigheid onder de knie hebben en kunnen zij zich deze op den duur volledig eigen maken.

Beklijven

In elk YiP Programma werken we altijd toe naar een eindproduct of creatieve eindpresentatie. Op die manier kunnen de deelnemers laten zien dat zij de aangeleerde vaardigheid, weten vast te houden. Dit is een onderdeel van iedere afzonderlijke workshop en elke workshopcyclus. Aan het eind van de cyclus is het complete eindproduct klaar, na iedere workshop wordt een deel van dit eindproduct afgerond. Op deze manier kan de voortgang van deelnemers goed worden bijgehouden. Voorts is het mogelijk om hen constructieve feedback te geven en hen, indien nodig, nog eens goed te laten nadenken over hun acties en gedrag. Het hoogste doel van ons programma is om te bereiken dat de vaardigheden zelfs worden vastgehouden in de natuurlijke omgeving van de deelnemers, buiten het YiP Programma om.

**“Deze workshop hielp mij mijn vaardigheden te herkennen.
Ik heb geleerd dat wanneer je iets wil je hele mooie dingen kunt bereiken.”**

Deelnemer van het YiP programma, Zuid-Afrika

Onze externe evaluatie (uitgevoerd in 2011⁴) toonde aan dat in Zuid-Afrika de jongeren binnen en buiten detentie centra het belang noemen van het leren van vaardigheden om zelfvertrouwen te vergroten: ze krijgen het gevoel dat ze in staat zijn iets te bereiken. Sport en kunst zijn voor hen een instrument van betrokkenheid, en werkt stimulerend en biedt de jongeren vrijheid binnen de gevangenismuren. Veel van hen hebben het over het herkennen van een talent voor bepaalde kunst: zo wordt een gevoel van persoonlijke bekwaamheid gecreëerd. Het toont de jongeren dat zij kunnen veranderen. Dat is heel belangrijk in het werk met risico-jongeren; het is ontzettend goed voor ze om hun oude gedrag en oude manier van denken achter zich te laten.

In Zuid-Afrika zijn er YiP workshops gericht op het hebben van penvrienden. Tijdens deze workshops schreven de deelnemers brieven aan mensen buiten de gevangenis. Dit hielp de deelnemers om hun lees- en schrijfvaardigheid te verbeteren. Omdat ze werden gestimuleerd om creatief te zijn tijdens het schrijven, werd ook hun vermogen om zelfstandig te denken vergroot. Dit geeft het belangrijkste doel van het creatieve workshop programma van YiP weer: iedere creatieve activiteit, wat het genre ook mag zijn, wordt gebruikt om de ontwikkeling van levensvaardigheden te vergroten. Idealiter worden door middel van een creatieve activiteit verschillende levensvaardigheden aangesproken

“Het is geen non-profit organisatie, het is thuis.”

Deelnemer van het YiP programma, Zuid-Afrika

Elke workshop zorgt voor een psychisch-artistiek proces waarin de deelnemers nieuwe disciplines kunnen opdoen en in staat zijn om hun vaardigheden en gevoelens te laten zien en te delen. Om positieve en voortdurende vooruitgang te bereiken, werkt het YiP Programma volgens de door deelnemers opgestelde doelen; dit zijn zowel individuele doelen als groepsdoelen. De individuele doelen worden samen met de mentor bij de start van de hechtenisperiode opgesteld. Deze doelen hebben te maken met de verwachtingen en doelen in het leven van elk individu. Ze worden gebaseerd op de tijd die de jongere in de gevangenis zal doorbrengen, zijn of haar persoonlijke interesse en behoeftes, de mate van sociale en educatieve voortgang en ontwikkeling, evenals wat hij of zij later wil worden. De groepsdoelen hebben te maken met de doelen van het programma. Zij zijn gericht op alle deelnemers, en worden niet persoonlijke gespecificeerd.

**“Eerst wilde ik mijn verleden niet delen met andere mensen en leefde ik in het moment.
Nu nog steeds is die dag heel speciaal voor mij en voor anderen. Die jongens hebben mij wel advies
gegeven over hoe ik de controle kan krijgen over mijn leven en hoe ik met anderen kan praten.”**

Deelnemers van het YiP programma, Zuid-Afrika

De externe YiP Evaluatie toonde aan dat Zuid-Afrika de uitdaging aangaat om de jongeren te motiveren om mee te blijven doen aan het programma, maar dat zij zelf moeten leren doorzetten: het gevoel dat je echt moet doorzetten om je doel te bereiken is niet altijd gemakkelijk, maar het is wel mogelijk. Om hieraan te werken, focussen we tijdens de workshops op het motiveren van jongeren, helpen ze een beter zelfbeeld te krijgen, en een andere visie op en gevoel voor een beter leven. De YiP Workshops zijn zo opgezet dat de jongeren korte-termijnresultaten bereiken en een lange termijnresultaat. Het doorzettingsvermogen is beloond als de deelnemers de vaardigheid onder de knie hebben en hun eindproduct aan andere jongeren en soms aan familieleden kunnen laten zien. Het is vooral waardevol als ze kunnen werken aan een concreet eindproduct, zoals een cd of een beeldende kunstproduct.

Het geeft ze het gevoel dat ze echt iets bereikt hebben, wat uiteindelijk weer bijdraagt aan een groter zelfvertrouwen.

⁴Externe evaluatie, Lisette Gast, 2011

“Zelfs wanneer ik uit de gevangenis kom en het niet meer zie zitten, dan kijk ik naar het tijdschrift. Want ik weet dat wanneer ik het tijdschrift zie, dat ik me herinner dat ik niet moet opgeven en moet blijven doorzetten zodat ik succesvol kan zijn in het leven.”

Deelnemer van het YiP programma, Young in Prison Zuid-Afrika

Algemene opmerking over de doelen van het workshop programma:

- Doelen moeten op drie niveaus worden gesteld: per workshop, per eindproduct en per unit
- Doelen moeten specifiek, meetbaar en tijdgebonden zijn

Vaardigheden-ontwikkelingsunits

Binnen de Young in Prison Methodiek werken we aan drie verschillende soorten vaardigheden die hieronder kort worden uitgelegd. Een uitgebreidere uitleg is te vinden in het *Workshopdocent Unit Handboek*. Het grootste verschil tussen de verschillende leeftijdsgroepen waar we ons binnen de programma's op richten, is de focus op het ontwikkelen van levensvaardigheden. Met de jongeren onder de 14 jaar richten we ons op het verbeteren van hun sociale levensvaardigheden. Bij de jongeren tussen de 14 en 25 jaar ligt de focus op zowel de ontwikkeling van hun sociale levensvaardigheden, als de ontwikkeling van *employability* en ondernemersvaardigheden

1. Levensvaardigheden

We werken met jongeren van alle leeftijden aan deze vaardigheden.

De ontwikkeling van persoonlijke en interpersoonlijke levensvaardigheden is verdeeld in 14 verschillende op maat gemaakte 'Pearson units'. Tijdens een workshop kan worden gewerkt aan levensvaardigheden van verschillende units. Dat betekent dat de units niet synchroon gevolgd hoeven te worden.

Unit 1	Eigenwaarde, zelfvertrouwen, zelfontwikkeling
Unit 2	Empathie met anderen
Unit 3	Effectief communiceren
Unit 4	Bouwen en onderhouden van relaties
Unit 5	Positief samenwerken
Unit 6	Stimuleren van creatief en kritisch denken
Unit 7	Omgaan met emoties
Unit 8	Zelfreflectie
Unit 9	Omgaan met stress en frustratie
Unit 10	Omgaan met conflicten
Unit 11	Onafhankelijk handelen en beslissingen nemen
Unit 12	Doelen stellen en effectief plannen
Unit 13	Een positieve speler in de maatschappij zijn (alleen postrelease)

Alle units kunnen worden gebruikt in zowel de pre- en postrelease, behalve deze intense en moeilijkere unit 13 die specifiek ontwikkeld is voor deelnemers na hun vrijlating. Middels deze unit kan YiP laten zien dat de deelnemer zijn of haar gedrag heeft veranderd, ook buiten de omgeving van het programma. Niet alle jongeren in het postrelease programma zijn echter geschikt voor deze unit. Zij kunnen wel werken aan andere units.

2. Werknemersvaardigheden

Aan deze vaardigheden kan alleen gewerkt worden vanaf 14 jaar en ouder.

Binnen deze vaardigheden kunnen er twee certificaten behaald worden: *Werkvaardigheden* en *Ondersteunen van employability en persoonlijke effectiviteit*. De units die bij deze certificaten horen richten zich op alle vaardigheden die met het zoeken van een baan, positief gedrag op het werk, het oplossen van werkgerelateerde problemen

en dergelijke te maken hebben. Tijdens een workshop kan worden gewerkt aan levensvaardigheden uit verschillende units.

Het certificaat *Ondersteunen van employability* en persoonlijke effectiviteit kan aan bod komen tijdens zowel de pre- als de postrelease. Het certificaat Werkvaardigheden komt alleen na vrijlating aan bod.

3. Ondernemingsvaardigheden

Aan deze vaardigheden kan alleen worden gewerkt door deelnemers van 14 jaar en ouder.

Binnen deze vaardigheden kunnen er drie certificaten behaald worden: *Ondernemingsvaardigheden*, *Employability en effectiviteit en Grafisch ontwerp*. De units die bij deze certificaten horen richten zich op alle vaardigheden die te maken hebben met het plannen en ondernemen, het ontwikkelen van een product, het creatieve gebruik van materialen, etc. Tijdens een workshop kan men werken aan levensvaardigheden uit verschillende units. Het certificaat *Ondersteunen van employability* en persoonlijke effectiviteit kan zowel pre- als postrelease worden behandeld, de certificaten *Ondernemingsvaardigheden* en *Grafisch ontwerp* alleen na vrijlating

1.2.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Zuid-Afrika

Een deel van het YiP programma in Zuid-Afrika staat uit het geven van onderwijs in levensvaardigheden. In het levensvaardigheden programma werken de deelnemers aan verschillende levensvaardigheid-thema's. Dit voorbeeld gaat over een van deze thema's: Vrijheid en verantwoordelijkheid. De thema's worden op een bepaalde manier opgebouwd. Ter voorbereiding lezen de begeleiders over het thema en stellen vervolgens de inhoud samen die zij tijdens de workshop willen behandelen.

VRIJHEID & VERANTWOORDELIJKHEID

Inhoud

Mensen houden van vrijheid omdat het hen een gevoel van controle geeft over hun omgeving. Ze houden daarentegen niet van verantwoordelijkheid omdat het hen beperkt in het doen wat zij zelf willen. Ze begrijpen de relatie echter niet tussen vrijheid en verantwoordelijkheid. De twee gaan namelijk samen. Iedereen wil vrij zijn, maar er zijn momenten waarop we bang zijn voor de verantwoordelijkheid die vrijheid meebrengt. We (of in ieder geval een deel van ons) voelen ons opgelucht wanneer iemand dit voor zijn of haar rekening neemt en een beslissing maakt, of wanneer er door omstandigheden een optie overblijft. In deze situaties proberen we aan vrijheid te ontsnappen. Zodoende kunnen we, wanneer er iets verkeerd gaat, een ander de schuld geven.

Maar vrijheid kan niet van verantwoordelijkheid worden gescheiden. Wanneer we jong zijn hebben we maar weinig vrijheid, en dus ook maar weinig verantwoordelijkheid. Wanneer we meer verantwoordelijkheid krijgen, krijgen we eveneens meer vrijheid en maken we steeds meer beslissingen die invloed hebben op ons leven. We hebben de vrijheid ook nodig om fouten te maken en daarvan te kunnen leren. Wanneer iemand onze verantwoordelijkheid belemmert, voelen we ons aangevallen, want vrijheid en verantwoordelijkheid zijn juist de zaken die ons mens maken. Dat betekent dat we niet alleen de mogelijkheid hebben om keuzes te maken, maar dat we ook de consequenties van onze handelingen moeten accepteren, zowel de goede als de slechte. We kunnen kiezen wat we doen, dit geldt echter niet voor de consequenties van onze handelingen. Die liggen vast in natuurlijke en morele wetten. Daarom doen we er goed aan om verantwoordelijke keuzes te maken.

Doelen

Dit thema beoogt de kennis te vergroten over en het bespreken van de uitdagingen achter de tralies (bende-cultuur, etc.) wat betreft de onverantwoordelijkheid en de redenen waarom we vrijheid voor lief nemen. Om de deelnemers te leren hoe ze hun vrijheid kunnen respecteren en meer verantwoordelijkheid te nemen tegenover henzelf, hun families en de maatschappij.

Leerpunten

- Wat is vrijheid: aan het eind van de workshop hebben de deelnemers geleerd wat het inhoudt om vrij te zijn (mentaal, emotioneel, persoonlijk, verbaal, politiek) en dat vrijheid voor verschillende mensen verschillende betekenissen kan hebben.
- Vrijheid vs. gevangenisomgeving: aan het eind van de workshop begrijpen de deelnemers dat zelfs binnen een gevangenisomgeving waarbij je vastzit en je vrijheid gelimiteerd is, je nog steeds een bepaalde vrijheid hebt omdat je als mens nog steeds je mensenrechten hebt.
- Wat is verantwoordelijkheid: aan het eind van de workshop begrijpen de deelnemers dat hoewel ze rechten hebben, zij eveneens verantwoordelijkheden hebben die met hun rechten samengaan. Rechten van het individu kunnen botsen met de rechten van anderen.
- Mijn vrijheid (poëzie): aan het eind van de workshop hebben de deelnemers een gedicht geschreven over vrijheid.

1.2.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Iedere workshop kent een psyche-artistiek proces
- ◆ Iedere workshop werkt aan persoonlijke en inter-persoonlijke levensvaardigheden
- ◆ Persoonlijke doelen worden samen met de deelnemer worden gesteld
- ◆ Het programma werkt aan zowel korte- als lange-termijn resultaten
- ◆ Iedere workshop biedt ruimte voor het uiten van gevoelens

1.3 Groepsdynamiek

1.3.1 HOE WE WERKEN

Elke deelnemer is in gelijke mate betrokken bij het YiP Programma en krijgt de mogelijkheid om actief bij te dragen. Alle deelnemers krijgen verantwoordelijkheden binnen de workshops: dit geeft hen het gevoel dat ze speciaal zijn. De mate van deelname zal in de praktijk verschillen; niet alle kinderen zullen even enthousiast of actief meedoen. Het is de taak van de workshopdocenten om de deelnemers te enthousiasmeren en de verschillende participatieniveaus te herkennen. Aan de hand hiervan kan de workshopdocent de rollen en verantwoordelijkheden die de kinderen binnen het YiP Programma hebben opnieuw bepalen. Wanneer deelnemers goed presteren door correct gedrag te vertonen, kunnen ze worden gebruikt als rolmodel voor de andere jongeren door hen speciale taken te geven.

Wederzijds begrip en een goede samenwerking tussen de deelnemers is van groot belang voor een effectief programma. Dit begint allemaal met het kweken van begrip wanneer het aankomt op elkaars levensverhaal. Het YiP Programma stimuleert de deelnemers om niet over elkaar te oordelen. Ze worden op de hoogte gesteld van de verschillende culturele achtergronden en de bijbehorende gewoontes van de deelnemers. Het YiP Programma biedt ruimte voor elk individu om zich vrij en veilig te uiten, en zo krijgen ze de kans om uit hun schulp te kruipen en hun houding te veranderen. Het is belangrijk dat ze het gevoel krijgen door elkaar geaccepteerd te worden. Wanneer hieraan wordt voldaan, kunnen vriendschappen tussen de deelnemers opbloeien. De deelnemers willen immers graag vrienden hebben die hen op een positieve manier inspireren.

De daadwerkelijke creatieve of sportactiviteiten tijdens de workshop richten zich op zowel het individu als de groep. Het is belangrijk dat de workshopdocent op de hoogte is van de groepsdynamiek en een interactief proces tot stand brengt dat op de groep is afgestemd, terwijl het individu er evenzeer bij betrokken blijft. Het YiP Programma is een collectief proces: het gezamenlijk toewerken naar een eindproduct waarin ieder individu zijn eigen inbreng herkent. Gezamenlijke optredens aan het eind van een workshopcyclus brengen bij de deelnemers een trots gevoel teweeg over henzelf en dragen bij aan de teambuilding. Daarbij draagt het samenwerken aan een eindproduct bij aan de sociale verantwoordelijkheid die door de deelnemers wordt gevoeld. Wanneer hun inbreng niet serieus genomen wordt, kan dit een negatief effect hebben op de hele groep.

1.3.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Malawi

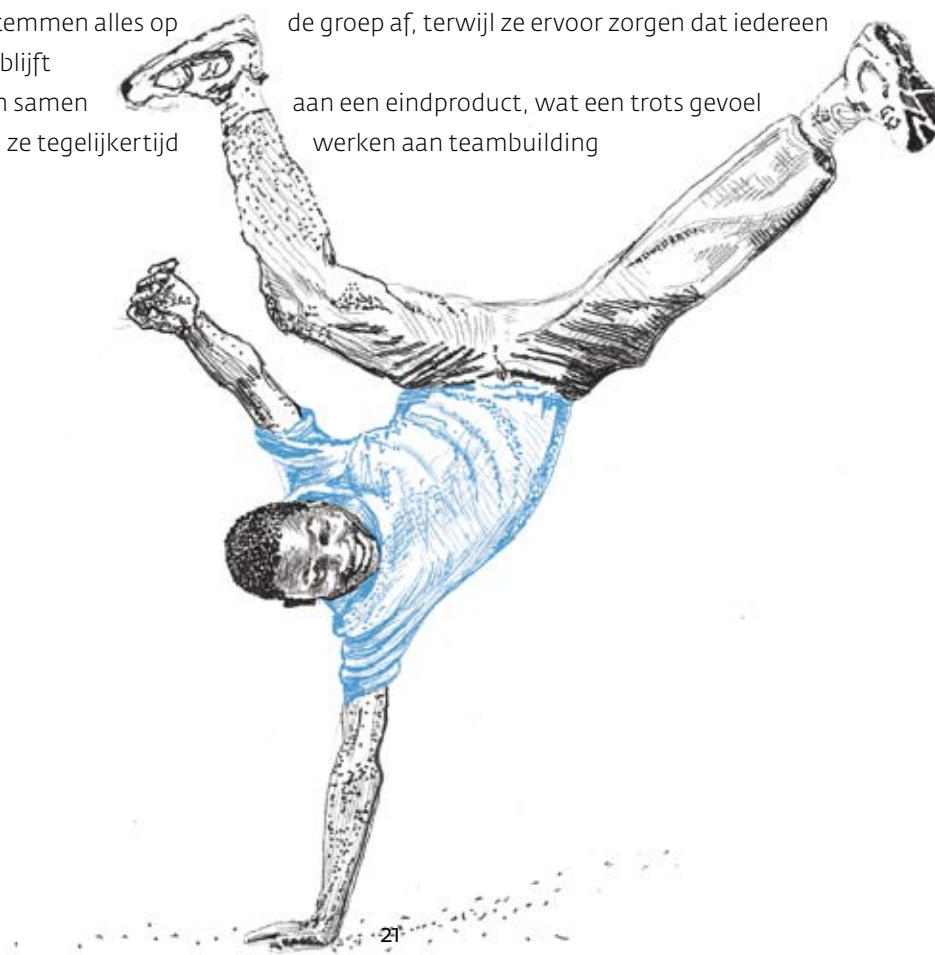
In Malawi wordt gewerkt met jongeren die verschillende culturele achtergronden hebben. Ondanks kleine cultuurverschillen is er een gezamenlijke taal, die eigenlijk een soort nationale taal is; er zijn alleen verschillen in accent en uitspraak. De deelnemers worden geleerd elkaar te respecteren. Wanneer iemand bijvoorbeeld een woord verkeerd uitspreekt tijdens het uiten van zijn of haar gevoelens, wordt de andere deelnemers verteld dit niet te bekritisieren, maar diegene te helpen bij zijn of haar uitspraak van dat woord. Dat gebeurt meestal wanneer een deelnemer anderen een lied of dans wil leren.

Voorbeeld van het YiP programma in Zuid-Afrika

Als onderdeel van het YiP programma in Zuid-Afrika, heeft YiP een tijdschriftproject dat Inside Out heet. Voor de eindpresentatie van de tijdschriften, oefenen de deelnemers twee weken lang hun taken die ze op de dag van de presentatie gaan uitvoeren. De begeleider zorgt ervoor dat de deelnemers uitvinden wat ze graag als team zouden willen doen. De begeleider motiveert de deelnemers hierbij en houdt toezicht wanneer er gezamenlijk wordt geoefend.

1.3.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Deelnemers hebben een wederzijds begrip van elkaars levensverhaal
- ◆ Deelnemers worden gewezen op verschillende culturele achtergronden
- ◆ Alle deelnemers worden in gelijke mate betrokken
- ◆ Alle deelnemers hebben hun eigen rol en verantwoordelijkheid
- ◆ Goede samenwerking tussen deelnemers is noodzakelijk
- ◆ Deelnemers worden gestimuleerd om niet te snel te oordelen
- ◆ Gevoel van acceptatie van elkaar wordt gestimuleerd
- ◆ Positieve inspiratie van peer-tot-peer
- ◆ Workshopdocenten stemmen alles op de groep af, terwijl ze ervoor zorgen dat iedereen individueel betrokken blijft
- ◆ De deelnemers werken samen aan een eindproduct, wat een trots gevoel teweeg brengt, terwijl ze tegelijkertijd werken aan teambuilding

In de literatuur komt naar voren dat het gebruik van artistieke activiteiten in gevangenissen positief is. Dit wordt bevestigd door theoretische inzichten en krijgt bijval van o.a. leraren, adviseurs en gevangenen. Creatieve kunstworkshops kunnen op verschillende manieren van waarde zijn voor jong gedetineerden die in het jeugdrechtsysteem zijn beland (Johnson, 2008).

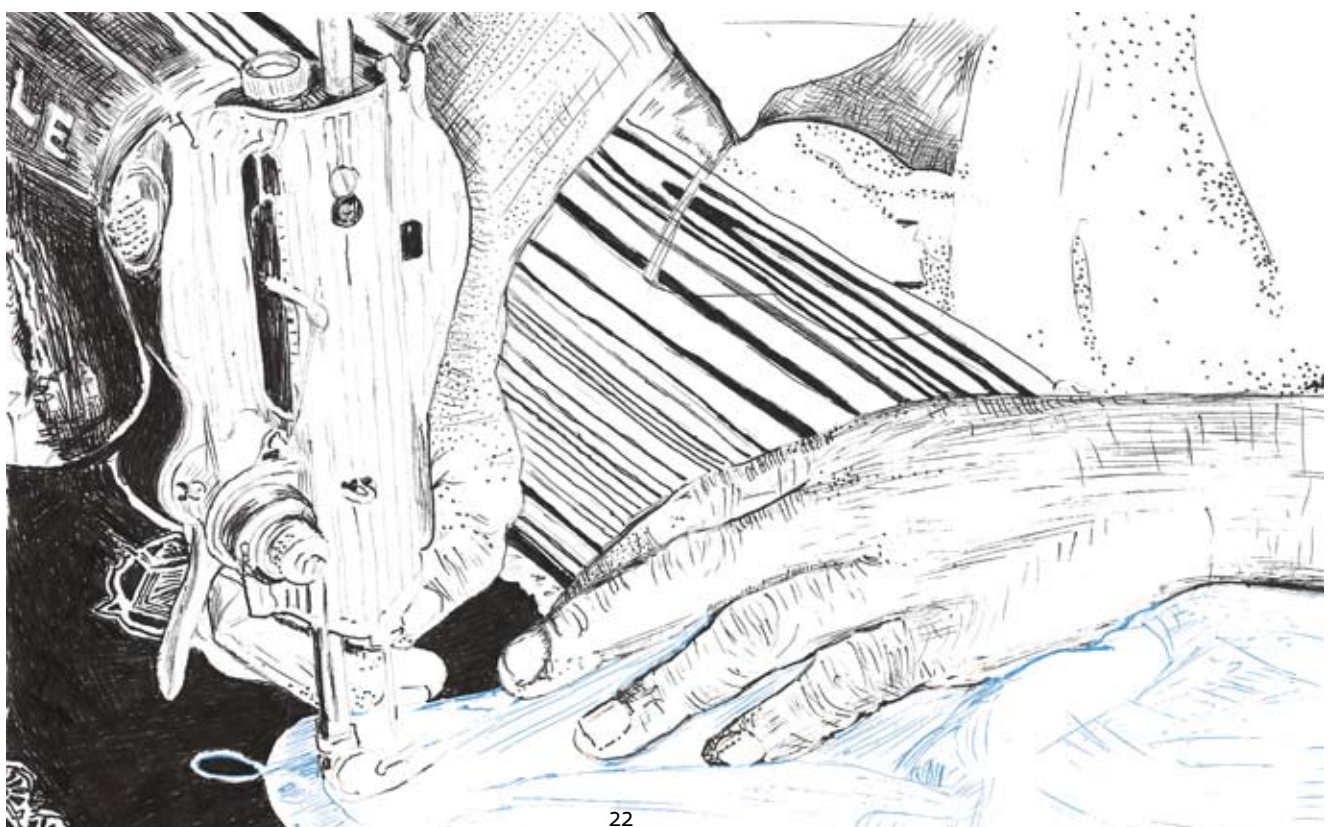
Kunst en creatieve workshops in gevangenissen kunnen de eigenwaarde en zelfkennis verbeteren en de deelnemers kracht geven door zelfexpressie op een veilige manier en zonder heftige emoties vrij te laten komen. Voorts kan het de verandering en ontwikkeling van persoonlijke en professionele levensvaardigheden stimuleren. Door op een gedisciplineerde manier aan hun eigen kunstvorm te werken, naar een eindproduct toe, kunnen jongeren meer zelfvertrouwen krijgen. Door in staat te zijn zichzelf uit te drukken, wordt hun bewustzijn van eigen capaciteiten, hun stem, evenals hun hoop en verlangen gestimuleerd. Verder zijn er verschillende theorieën die creativiteit van vitaal belang achten wanneer het aankomt op positieve menselijke ontwikkeling. De deelnemers kunnen dit alles ook weer gebruiken bij andere aspecten in hun leven waar creatief denken en handelen voordelig kan zijn (Wallace-Digarbo et. al, 2006) (Russ, 1993).

Het gebruik van kunst tijdens groepswerk kan de jongeren helpen om sociale zaken zoals wederzijdse acceptatie en groeps- of culturele identiteit te versterken. Ze kunnen leren over anderen en misschien zelfs iets bijdragen aan, en communiceren met, de groep door hun kunst. Kunst workshops kunnen daarnaast ook de jeugd actief betrekken bij hun eigen ontwikkeling en onderwijs. Dit kan ze nog meer kracht geven in hun eigen pogingen om te streven naar verandering in hun leven (Dutton, 2001) (Houbolt, 2010).

Daarnaast geloven Parkes en Bilby (2010) dat een kunstzinnige benadering voor bijvoorbeeld de nodige motivatie kan zorgen voor sommige gevangenen om mee te doen aan andere cognitieve gedragsinterventie in de gevangenis. Creativiteit wordt ook gezien als een sterk punt dat bijdraagt aan veerkracht en effectieve probleemoplossing. Prescott et al. (2008) merkten op dat kunst de vaardigheden die nodig zijn voor succes op school, op het werk en sociaal succes, bevordert en verbetert. Bepaalde kunst workshops zijn uitermate geschikt om nieuwe productieve manieren van denken te stimuleren. Het doen van een rollenspel in het theater kan bijvoorbeeld gebruikt worden om verschillende perspectieven te laten zien en mensen te helpen de wereld en de mogelijkheden om hen heen te ontdekken (Clements, 2004). Bewegings- en dans workshops kunnen belangrijk zijn in de bewustwording van mensen betreffende wat zij non-verbaal communiceren. Ook kunnen zij hierdoor opgekropte emoties kwijtraken, door het lichaam op een positieve manier te gebruiken (Milliken, 2002). Voor jongeren in hechtenis kan dit van groot belang zijn voor de manier waarop ze positief en sociaal leren omgaan met anderen.

Kunst workshops binnen correctionele instellingen moeten echter wel op een goede manier geïmplementeerd worden. Om daarvoor te kunnen zorgen is het belangrijk dat er medewerking is van iedereen binnen de justitiële jeugdinstelling. Daarbij hebben degenen die de kunst workshops geven de juiste ondersteuning en training nodig (Johnson, 2008). Ook goed opgezet sport workshops en programma's hebben aangetoond dat ze in staat zijn om te zorgen voor positieve ontwikkeling bij jongeren en dat ze sociale vaardigheden kunnen verbeteren. Echter, deze sport workshops moeten wel geschikt zijn en goed in elkaar gezet, anders kunnen ze juist een negatief effect hebben op jonge mensen. De focus moet liggen bij een goed opgezet sport programma waarbij het hebben van plezier centraal staat, in plaats van een nadruk op regels en winnen. Daarnaast dient autonomie gestimuleerd te worden door de jongeren een zekere keuze te bieden om activiteiten te kiezen en hen een stem te geven in de opzet van deze activiteiten. Verder is het bij het opzetten van sport programma's van belang niet een situatie te creëren waar de nadruk ligt op het vergelijken van fysieke prestaties tussen deelnemers. Jongeren moeten worden geprezen en ondersteunt, en feedback krijgen op hun inzet en hun persoonlijke leertraject (Fraser-Thomas et al., 2005; Andrews & Andrews, 2003).

Er is weinig empirisch bewijs dat de effectiviteit van het gebruiken van kunst in jeugdinstituten ondersteund (Rapp-Paglicci et al., 2008; Parkes & Bilby, 2010). Een paar onderzoeken tonen aan dat kunst programma's effectief zijn in het verminderen van gewelddadig gedrag in gevangenissen en recidivisme tegengaan (Milliken, 2002). Echter, er is aanvullend empirisch onderzoek nodig; in het bijzonder studies die kijken naar de effectiviteit van workshops die verschillende soorten kunst gebruiken bij het werk met jongeren in hechtenis.

2 MENTOR- EN COACHINGSPROGRAMMA

Coaching en mentorschap zijn van groot belang bij het re-integratieproces; er wordt mee gestart tijdens gevangenenschap en mee doorgegaan na vrijlating. Het belangrijkste doel is de deelnemers kernvaardigheden bij te brengen en de moed en het zelfvertrouwen te geven om de uitdagingen die zij zullen tegenkomen in de 'buitenwereld' het hoofd te bieden.

2.1 Vereisten voor een mentor

2.1.1 HOE WE WERKEN

We geloven in de intrinsieke motivatie, positieve betrokkenheid en inspiratie van mentors, en in hun vermogen die over te brengen op de deelnemers. Onze mentors zijn rolmodellen voor onze doelgroep. Om hun werk goed te kunnen doen, moeten onze mentoren ervaring hebben in het artistieke veld, jarenlange ervaring in het werken met de doelgroep, en professionals zijn op het gebied van onderwijs, geesteswetenschappen, of sociale wetenschap. Zij dienen een training te volgen over hoe ze volgens de YiP Methodiek het mentorschap kunnen invullen, als ze voor YiP gaan werken.

Wanneer een nieuwe mentor nog niet genoeg ervaring heeft, koppelen we hem of haar aan een ervaren mentor. Door het co-mentorschap kan de nieuwe mentor de belangrijke onderdelen van de YiP methodiek leren van een ervaren mentor. Wanneer persoonlijke steun wordt geboden aan risicjongeren, is het ontzettend belangrijk dat de mentor veel zelfvertrouwen uitstraalt. Dat is nodig om de jongeren te inspireren en te stimuleren tot positief gedrag: ze zullen alleen nieuw gedrag aanleren wanneer de mentor zelfverzekerd is.

Een tweede eigenschap die van belang is bij een mentor, is geduld met en vertrouwen in de deelnemers. Door de deelnemers te vertrouwen, leren zij zichzelf te vertrouwen. Een positieve houding wordt zo aangemoedigd: de mentor schat de goede resultaten en het positief gedrag op waarde en richt zich niet op het negatieve gedrag, of op de dingen die niet goed gingen. Door middel van een persoonlijke connectie tussen de mentor en de deelnemer worden de randvoorwaarden geschapen voor een toekomstige re-integratie in de samenleving, zolang de mentor begrip toont en naar ze luistert.

Tijdens onze externe evaluatie (uitgevoerd in 2011), hebben deelnemers ons verteld dat de YiP mentoren uiteindelijk een soort familie voor ze worden: het programma biedt ze een veilige plek, waar ze op waarde worden geschat en waar naar ze wordt geluisterd. De mentoren zijn degenen die geloven in de deelnemers, die zich gesteund voelen in de juiste richting geduwd. De deelnemers worden gestimuleerd anderen in hun gemeenschap te respecteren, te beginnen bij de andere jongeren in het YiP Programma. Daarbij worden zij gestimuleerd om zelfbeheersing te tonen. Dit is nodig om hun gedrag op de lange termijn te veranderen. Wat ook bijdraagt aan gedragsverandering is het kijken naar de sterke punten en de kansen van de jongere en hierop te focussen tijdens de communicatie met dit individu. De omgeving van elk individu wordt altijd meegenomen bij het opstellen van een persoonlijk levensplan van de jongere. Wanneer ze weten dat er alternatieven zijn voor hun oude of huidige gedrag, kan dit gedrag worden omgekeerd in een positieve richting. Mentoren stellen nooit verkeerde of te hoge verwachtingen. Ze zijn altijd eerlijk over de mogelijkheden en kansen die de jongeren hebben. We trekken dus de conclusie dat het belangrijkste onderdeel in het succesvol aangaan van relaties met jongeren, de relatie is die de jongeren opbouwen met de YiP Programmamedewerkers.

2.1.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Malawi

In Malawi is er sprake van mentorschap op het individuele en groepsniveau. De YiP medewerkers weten precies wanneer de jongeren worden vrijgelaten, wat het makkelijker maakt om follow-ups te doen. Op een individueel niveau wordt de deelnemers gevraagd naar hun verwachtingen en hoe ze denken hun doelen te bereiken. Uit ervaring blijkt dat ongeveer tachtig procent van de deelnemers geen toekomstplan heeft. Dat zorgt ervoor dat hun toekomst onzeker blijft, waardoor de meerderheid weer in de gevangenis beland. De YiP mentors helpen ze toekomstplannen te maken. Jonge mensen worden gestimuleerd om het volgen van een opleiding hoog op de prioriteitenlijst te zetten; dit is voor iedereen de sleutel tot succes. Een goede aanpak zorgt voor vertrouwen bij de deelnemers. Een mentor moet vrijuit en met zelfvertrouwen met de deelnemers praten.

2.1.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Wanneer mentors niet genoeg ervaring hebben, worden zij gekoppeld aan een ervaren mentor
- ◆ Mentoren zijn intrinsiek gemotiveerd en positief betrokken
- ◆ Mentoren functioneren als rolmodellen voor de deelnemers
- ◆ Mentoren hebben ervaring in het werken met risicjongeren, of een psychosociale opleiding als achtergrond
- ◆ Mentoren hebben zelfvertrouwen, geduld en tonen vertrouwen in de deelnemers
- ◆ Mentoren waarderen goede resultaten en goed gedrag
- ◆ Mentoren streven naar een horizontale relatie met de deelnemers
- ◆ Mentoren kijken naar de sterke punten en mogelijkheden van het individu
- ◆ Mentoren geloven in de jongeren
- ◆ Mentoren steunen de jongeren en duwen ze in de goede richting
- ◆ Mentoren houden rekening met de sociale en economische omgeving van elk individu
- ◆ Mentoren bieden alternatieven voor het risicovolle gedrag van jongeren
- ◆ Mentoren zijn altijd eerlijk over de mogelijkheden die de jongeren hebben

2.2 Inhoud van het mentorprogramma

2.2.1 HOE WE WERKEN

Het hele mentorprogramma duurt ongeveer een jaar en begint een half jaar voor de vrijlating van de deelnemer. Het mentorprogramma is holistisch, waarmee wordt bedoeld dat bij het werken met risicjongeren, alles wat om hen heen gebeurt met elkaar in verband staat en daarom moet worden behandeld tijdens het mentorprogramma. Het mentorschap moet plaatsvinden op een geschikte locatie waar de jongeren privacy hebben, zodat de jongeren zich vrij voelen om met hun mentor over hun ervaringen te praten. Afhankelijk van de behoeftes van de jongeren en de culturele context, kan mentorschap één op één plaatsvinden, of in groepsverband

Stappen in het mentorproces die moeten worden genomen:

- Mentoren moeten een goed begrip hebben van de talenten en interesses van jongeren
- Mentoren en jongeren moeten regelmatig contact hebben over een grote tijdsperiode
- Start het mentorproces door een persoonlijk levensplan te maken met de deelnemer
 - Terwijl het levensplan wordt opgesteld, geeft de mentor de deelnemer inzicht in zijn of haar eigen gedrag
 - Mentoren zorgen dat ze geen onrealistische levensplannen opstellen
- Mentoren werken zowel met het individu, als met hun families en hun gelijken
 - Meetings met zowel de familie of kennissen en de deelnemers
 - Onderonsjes tussen de jongeren die ook deel uitmaken van het mentorprogramma, om gevoelens en ervaringen te delen
- De deelnemer wordt voorbereid voor zijn of haar periode na de vrijlating

2.2.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Zuid-Afrika

Effectieve Activiteiten - Mentor Programma

Een-op-een versus groepsmentorschap: Beiden zijn even belangrijk.

Eén op één: Hoe ziet dat er uit?

Dit ziet eruit als een begeleidingssessie. Het moet plaatsvinden in een kamer of plek waar geen anderen bij zijn. Het gesprek is vertrouwelijk van aard en moet dat ook blijven. Heel vaak kan de deelnemer emotioneel instorten en huilen. Ze moeten zich veilig genoeg voelen om dat te doen zonder zich te hoeven generen of beschaamd te hoeven voelen. De mentor moet ze troost en steun bieden. Hij of zij mag geen ongemakkelijkheid tonen wanneer de deelnemer zich openstelt en zijn/haar gevoelens toont; of dat nou gebeurt door boosheid, huilen, of op een andere manier. De mentor moet niet laten zien dat hij/zij eventueel geschokt is door wat de deelnemer vertelt. Vanaf dit moment verloopt het mentorschap meestal makkelijker omdat er een basis van vertrouwen is en de deelnemer kan beginnen met het kijken naar de toekomst. De deelnemers kunnen een gevoel van zelfbewustzijn ontwikkelen en hun emoties te leren beheersen. Het is heel belangrijk om regelmatig beoordelingssessies te houden, waarin de deelnemer en de mentor kijken naar de wijze waarop het mentorschap verloopt en of de deelnemer dichterbij het bereiken van zijn/haar doelen komt.

Toelichting op deze begeleidingssessies

Tijdens deze sessies kunnen de deelnemers alle emoties die ze hebben opgekropt kwijt. Daarna moet de deelnemer begrijpen hoe en waarom deze emoties zich hebben opgekropt, bijvoorbeeld door kindermisbruik, verwaarlozing, slechte relaties of verkeerde keuzes. De deelnemer leert dan om te accepteren wat er is gebeurd, en het (samen met de nare gevoelens die erbij horen) kwijt te raken door erover te praten. Zo kan een deelnemer door erover te praten en meer te weten over zijn/haar emoties, zelfbewuster worden. Ten slotte leren de deelnemers meer over het stellen van doelen en doorzettingsvermogen.

Groepsmentorschap: Hoe ziet dat er uit?

Een ideale groep heeft twaalf deelnemers. Het liefst is er een aparte kamer beschikbaar, waar iedere deelnemer een stoel heeft (die zijn vaak niet beschikbaar in gevangenissen). Een groepsovereenkomst moet meteen aan het begin door de groep worden opgesteld. Hierin worden regels opgesteld zoals: elkaar niet uitlachen, open en eerlijk wezen, geen gepest, geen gefluister en/of geroddel, enzovoort. Dit geeft de groep een veilig gevoel. Meestal zit de groep samen met de mentor op stoelen in een cirkel. Verschillende onderwerpen kunnen tijdens de groepsessies worden behandeld, zoals: leven na de gevangenis, het omgaan met voorwaardelijke invrijheidsstelling, wegblijven van drugs, enzovoort.

Toelichting op deze begeleidingssessies

Groepsmentorschap kan meer uitdagingen bieden dan één op één mentorschap, omdat je te maken krijgt met groepsdynamiek die conflictsituaties kan opleveren. Echter, in dit verband kunnen de deelnemers ook laten zien dat het conflict op een niet agressieve, zelfs positieve manier kan worden opgelost. Daarnaast schept het meestal een band tussen de leden van de groep, waarbij de groepsleden elkaar steunen, medeleven tonen en doorkrijgen dat andere mensen dezelfde problemen, gevoelens en emotionele problemen hebben als zichzelf.

2.2.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Mentorschap begint een half jaar voor vrijlating
- ◆ Mentorprogramma is gericht op het voorbereiden van de jongere op zijn/haar tijd na de gevangenis
- ◆ Mentoren moeten het individu goed leren begrijpen
- ◆ Mentoren moeten samen met de deelnemers werken aan een levensplan
- ◆ Mentoren moeten de deelnemers inzicht geven in hun eigen gedrag
- ◆ De familiesituatie wordt betrokken bij het mentorprogramma
- ◆ Deelnemers werken met gelijken om gevoelens en ervaringen te delen
- ◆ Mentorschap gebeurt op een geschikte plek, waar de jongeren privacy hebben
- ◆ Mentoren en deelnemers doen mee aan gezamenlijke activiteiten

Door de jaren heen heeft onderzoek aangetoond dat mentorprogramma's verschillende positieve gevolgen hebben voor benadeelde jongeren. Niet alle programma's zijn effectief en onderzoek heeft aangetoond dat sommige programma's slechts bescheiden positieve effecten hebben op jongeren. Of, en in welke mate, een mentorprogramma succesvol is lijkt af te hangen van verschillende programmamakenmerken en het type mentor. Eerder onderzoek richt zich daarom op de strategieën die mentors gebruiken om een positieve relatie met jongeren op te bouwen. Andere factoren die belangrijk zijn, zijn programmamakenmerken die te maken hebben met screenen, training en continue steun tijdens de mentorprogramma's (Sipe, 2002; Rhodes & Dubois, 2008).

Positieve gevolgen van mentorschap voor benadeelde, of risicjongeren zijn onder andere hogere cijfers op school, academische prestaties, carrière ontwikkeling, zelfvertrouwen en eigenwaarde, pro-sociaal gedrag en interpersoonlijke relaties. Sipe, 2002). Mentors kunnen jongeren helpen bij de communicatie tussen volwassenen, evenals bij het begrijpen en beheersen van hun emoties. Dit kan een positief effect hebben op andere relaties in het leven van jongeren. De relatie met de mentor kan ook verschillende aspecten van cognitieve ontwikkeling beïnvloeden, zoals het aannemen van verschillende perspectieven en nieuwe manieren van denken, en het openstaan voor verschillende standpunten. Daarnaast kan mentorschap helpen bij het vormen van een eigen identiteit door samen te kijken naar de mogelijkheden die jongeren nu, en in de toekomst, hebben (Rhodes & Dubois, 2008).

Volgens de sociale cognitieve theorie zijn jongeren geneigd om gedrag en houdingen die ze bij anderen hebben gezien, over te nemen. Binnen dit proces zijn jongeren meer geneigd om gedrag over te nemen van rolmodellen die ze aardig vinden en belangrijk genoeg om te imiteren. Daarom kunnen rolmodellen, bijvoorbeeld mentors, een grote invloed hebben op jongeren. Tijdens het creëren van een eigen identiteit kijken jongeren naar volwassenen in hun eigen omgeving om erachter te komen wat acceptabele en verlangde gedragingen en houdingen zijn. Pro-sociale volwassenen, zoals mentors, kunnen op deze manier als een rolmodel fungeren. Door gezond pro-sociaal gedrag te laten zien kunnen zij bijdragen aan de positieve ontwikkeling en de realisatie van een identiteit onder de jongeren. Daarnaast beschermt dit de jongeren van negatieve internalisering en externalisering, zoals verschillende vormen van verslaving en geweld. Om te kunnen opbloeien, is het voor relaties tussen rolmodellen en jongeren belangrijk om de tijd te nemen om een positieve, vriendschappelijke relatie op te bouwen en, wanneer vertrouwen gevormd is, te kijken naar de doelen en de waarden die hiermee gepaard gaan (Pedersen et.al, 2009) (Hurd et.al, 2010).

Onderzoek heeft verder aangetoond dat het belangrijk is om rekening te houden met de culturele context, wanneer een mentorprogramma wordt opgezet. Onderzoek in India heeft bijvoorbeeld laten zien dat er bij mentorschap een andere aanpak nodig is voor meer collectivistische culturen. Groeps- in plaats van een-op-een mentorschap kan dan een goede optie zijn. Idealiter moeten deze mentorprogramma's ook proberen om het bestaande communicatienetwerk van de jongeren actief te betrekken. Ook heeft onderzoek aangetoond dat het bij het opzetten van mentorprogramma's in ontwikkelingslanden belangrijk is om te zorgen voor de basale behoeftes van de mensen in de gemeenschap die betrokken zijn bij het mentorprogramma. Financiële vergoedingen aan mentors voor reiskosten en eten tijdens de trainingen en workshops, zijn bijvoorbeeld belangrijk voor het succes van het programma (Pryce et.al 2011).

Een andere belangrijke factor die bijdraagt aan de effectiviteit van een mentorprogramma, is de kwaliteit van de relatie tussen de mentor en de deelnemer. De ontwikkeling van vertrouwen en emotionele binding binnen deze relatie is essentieel en neemt tijd in beslag. Wanneer mentors kiezen voor een aanpak die zich eerst richt op het bouwen van vertrouwen en vriendschap, in plaats van te proberen gelijk bepaalde doelen te behalen en veranderingen door te voeren, lijken zij succesvoller te zijn in het opbouwen van een goede relatie met de deelnemer. De mentorrelatie hoort de eigenschappen te hebben van een betekenisvolle interpersoonlijke relatie (Rhodes et al., 2002). Daarnaast is het voor een effectieve mentorrelatie belangrijk dat de mentor en de deelnemer regelmatig contact hebben over een langere tijdsspanne (Dubois et al., 2002; Sipe, 2002). Het is gebleken dat korte mentorrelaties waarbij contact onregelmatig is, minder, of zelfs negatief, effect hebben op jongeren. Dat komt vooral omdat de band tussen mentor en deelnemer niet de tijd heeft gekregen om volledig te ontwikkelen (Sipe, 2002) (Zand et.al, 2009).

Meer onderzoek is nodig naar welke types activiteiten het meest effectief zijn voor verschillende aspecten van jongerenontwikkeling (Pedersen et.al, 2009; Hurd et.al, 2010).

3 POST-RELEASES RE-INTEGRATIEPROGRAMMA

Bovenop de interventies in de gevangenis is het belangrijk om met de interventies na de vrijlating door te gaan, zodat de ontwikkeling van vaardigheden die werden gestimuleerd en gevormd tijdens het programma in de gevangenis niet stagneren. Coaching en mentorschap zijn een belangrijk onderdeel van het re-integratieproces. Dit begint al binnen de instelling en gaat door nadat de deelnemer de gevangenis uit is. Omdat het mentorproces al is gestart vóór de vrijlating, kent de mentor de deelnemer al goed. Datzelfde geldt voor het levensplan, dat al tijdens het prerelease mentorschapsprogramma is besproken. Realistische en eerlijke toekomstmogelijkheden worden bepaald, waarmee de mentor tijdens het programma postrelease door kan gaan. De kwaliteit en lengte van de relatie tussen de workshopdocent of mentor en de jonge deelnemer is zeer belangrijk voor de succesvolle re-integratie van de jongere. Dat impliceert dat het van belang is dat jongeren al tijdens hun gevangenschap met dezelfde workshopdocent en mentor werken als in het programma postrelease. Omdat de relatie tussen de workshopdocent of mentor en de deelnemer reeds is vormgegeven, is er al sprake van vertrouwen. Vertrouwen waarop kan worden voortgeborduurd tijdens het programma postrelease.

Een ander aspect van het postreleaseprogramma, is dat de deelnemers de kans krijgen om de communicatievaardigheden die ze hebben geleerd, te tonen aan hun gemeenschap. In Malawi bijvoorbeeld hebben de deelnemers van de workshops hun talenten en voortgang in 2012 laten zien tijdens een gevangenistoer en open dagen. Ze traden op voor 850 mensen, waaronder afgevaardigden van lokale bedrijven en medewerkers van de gevangenis. Zulke evenementen hebben twee doelen: ze zijn niet alleen belangrijk voor het verspreiden van bewustzijn, maar ook, en dit is van groot belang, voor de eigenwaarde van de jongeren die gevangen zitten. Daarnaast stimuleren de optredens ook andere gevangen jongeren die voorheen niet geïnteresseerd waren, om deel te nemen aan het Young in Prison programma.

Het verdient de voorkeur om – behalve in jeugdgevangenissen – ook binnen een cultureel centrum YiP activiteiten te verzorgen. Dit zorgt voor een goede mogelijkheid om onze deelnemers te volgen en de programma's postrelease te vervolgen. In deze centra kunnen de deelnemers ook worden getraind om workshopdocenten te worden en als coworkshopdocent te werken bij de YiP programma's postrelease.

"Als ik aan het schrijven ben, weet ik gewoon dat ik het ooit in een tijdschrift zal zien. Mijn moeder geloofde het niet toen ze mijn gedicht zag en alles wat ik in het tijdschrift had gestopt. Mijn ouders en ik huilden omdat het de eerste keer was in mijn leven dat mijn werk in een tijdschrift stond."

Participant YiP programme, Young in Prison South Africa

3.1 Inhoud van het postrelease programma

3.1.1 HOE WE WERKEN

Selectie van deelnemers

Deelnemers kunnen op twee manieren aan het programma postrelease beginnen:

1. Wanneer zij het programma prerelease hebben afgerond
2. Zij kunnen deelnemen aan het programma zonder dat zij aan het programma prerelease hebben meegedaan, of wanneer zij worden doorgezonden van kantoren voor voorwaardelijke invrijheidsstelling

Niet iedere deelnemer die via deze wegen bij het programma aanbeldt, kan meedoen aan het gestructureerde programma postrelease, waar gewerkt wordt aan het behalen van certificaten. Wat betreft de jongeren die niet hebben deelgenomen aan het programma prerelease (oftewel jongeren die uit de gevangenis komen, of voorwaardelijk in vrijheid zijn gesteld), moet de selectie worden gedaan door de postrelease coördinator. Belangrijke selectiecriteria zijn dat de deelnemers:

- Positief gedrag hebben vertoond in de gevangenis
- Hebben laten zien dat ze de gemeenschap op een positieve manier tegemoet willen treden
- Hebben laten zien dat ze betrokken zijn door steeds aanwezig te zijn voor een bepaalde periode (die moet worden overeengekomen)
- Tijd hebben gespendeerd aan het verbeteren van de relatie met familieleden
- Na vrijlating geen strafbaar feit hebben gepleegd
- Niet betrokken zijn bij bende-activiteiten
- Geen drugs gebruiken

Overigens worden ook de jongeren die het programma prerelease hebben gevolgd, geselecteerd door de workshopworkshopdocenten en de coach of mentor van elk individu. Belangrijke criteria voor selectie – naast de bovenstaande – zijn dat de deelnemer:

- Veel workshops prerelease heeft bijgewoond
- Actief heeft deelgenomen aan de workshops prerelease
- Een heel goede prestatie heeft geleverd tijdens de workshops

Sociale kaarten per deelnemer

Bij de selectie van een deelnemer voor het programma postrelease, bekijken we zijn of haar sociale kaart om te zien of er dingen zijn veranderd, of er sprake is van voortgang en of er eventuele terugval heeft plaatsgevonden. Voor de deelnemers die aan het programma meedoen zonder dat zij eerder een YiP Programma hebben gevolgd, moet er een sociale kaart worden gemaakt. De sociale kaart is een soort persoonlijk dossier, dat de volgende persoonlijke informatie bevat:

- Risicofactoren van de deelnemer
- Deelnemers niveau van groei en voortgang qua onderwijs
- Relatie van de deelnemer met zijn of haar familie
- Toekomstplannen
- Contactgegevens van de deelnemer – zo kunnen we de deelnemers volgen wanneer zij vrijkomen en de voortgang van de re-integratie observeren

De deelnemers in het postrelease programma krijgen individuele aandacht. Er is aandacht voor hun vaardigheden (zoals omgaan met computers) en zij worden actief bijgestaan in het krijgen van werkervaring door middel van een stage, of door zich in te schrijven voor onderwijs. In onze externe evaluatie geven de deelnemers aan dat de persoonlijke aandacht die ze krijgen helpt bij het bevestigen van hun gevoel voor eigenwaarde, en het gevoel dat ze op hun plaats zijn. Deze gevoelens zijn cruciaal in het re-integratieproces.

“... dus ze zei dat ze me zou helpen, en ze hielp me ook met het bellen van mensen. Zij was niet degene die ze belde, maar ze gaf me de telefoon: ze draaide gewoon wat nummers en ze gaf me de telefoon, dus ik praatte met die persoon en bij die persoon heb ik me aangemeld en ze zeiden dat ik in het aankomende jaar, 2012, kon beginnen. Dat is waarom ik me blij ga voelen, daarom gaat het overweldigend aanvoelen. Ik kan niet geloven dat ik terugga naar school, want ik wilde terug naar school ...”

- Deelnemer aan het YiP Programma, Zuid-Afrika

Programma post-release

Levensvaardigheden workshops

Doel van het programma postrelease is jongeren de kans te bieden levensvaardigheden te ontwikkelen die van belang zijn voor een goede herintegratie. De jongeren die structureel meedoen aan de workshops, kunnen een certificaat halen in units met uiteenlopende doelen levensvaardigheid. Aan deze units wordt gewerkt door een verscheidenheid aan activiteiten, waaronder discussies, debatten, werkschema's, toneel, kunst, yoga en meditatie, het kijken van films, onderzoek op het internet en uitjes.

Zoals bij elk programma binnen YiP wordt ook hier toegewerkt naar een eindproduct of eindpresentatie. Voor de deelnemers postrelease betekent dit dat ze een plek krijgen waar ze kunnen laten zien wat ze hebben geleerd tijdens de workshops. Door ze vooraan te zetten en door hun kunsten te delen met anderen, wordt hun zelfvertrouwen gestimuleerd. Tegelijkertijd zien ze hun mededeelnemers optreden, wat voor een gevoel van trots zorgt.

Jobcoaching

Een ander belangrijk aandachtspunt van het programma is het voorbereiden van jongeren op de arbeidsmarkt en verder onderwijs. De deelnemers moeten goed voorbereid zijn om een baan te vinden of bepaald onderwijs te kunnen volgen. Bepaalde vaardigheden zijn hiervoor essentieel. Bijvoorbeeld zelfdiscipline, zelfvertrouwen tijdens het ontmoeten van werkgevers en communiceren zonder het gebruik van gevangensteraal zijn heel belangrijk. Meer praktische vaardigheden zijn bijvoorbeeld weten hoe je jezelf moet presenteren aan werkgevers in brieven en tijdens sollicitatiegesprekken, en het opstellen van een CV. Er wordt ook gewerkt aan computer- en internetvaardigheden, zoals het gebruik van sociale media, het zoeken van banen op het internet en hoe je een (formele) e-mail verstuurt.

Ondernemerschapsworkshops

Sommige deelnemers zullen gemotiveerd zijn om hun eigen kleine bedrijfje te starten. We kunnen ze voorzien van zowel praktische creatieve vaardigheden als van bedrijfsvaardigheden (administratie, boekhouding, omgaan met geld en belastingen, etc.). De focus kan liggen op het ontwerpen van producten of grafisch ontwerpen, zodat ze producten kunnen maken die ze weer kunnen verkopen.

Mentorschap postrelease

Het verdient de voorkeur dat mentorschap doorgaat na de vrijlating. De omgeving waarin deelnemers zich bevinden na hun vrijlating is cruciaal voor ze. De mentor laat ze zien dat ook zij belangrijk zijn voor de maatschappij. Ze horen zich zelfverzekerd te voelen over het feit dat ze veranderd zijn en dat ze nu een positieve bijdrage kunnen leveren aan hun gemeenschap.

Stappen die tijdens het mentorschap moeten worden genomen:

- De mentor moet weten wat de talenten zijn van de deelnemers en waar hun interesses liggen
- De mentor moet beslissen wanneer het mentorschap plaatsvindt; bijvoorbeeld eens per week, of eens per maand
- Deelnemers maken toekomstplannen samen met de mentor
 - o Mentoren stimuleren de deelnemers om naar hun talenten te kijken en realistisch te dromen
 - o Mentoren stimuleren de deelnemers om hun dromen achterna te jagen en steun te vinden in hun omgeving om hun dromen te bereiken
- Mentoren stellen deelnemers bloot aan andere sociale omgevingen
 - o Kennismaking met culturele en creatieve verenigingen en sportclubs
- Mentoren realiseren contact met anderen van buiten de gevangenis om met de jongeren te praten over problemen die hen aangaan en hen andere inzichten te bieden over bepaalde problemen
 - o Een platform bieden aan deelnemers waar zij hun ervaringen kunnen delen
 - o Uitnodigen van zowel jongeren die hebben vastgezet, als jongeren die niet in hechtenis hebben gezeten

3.1.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Zuid-Afrika

Gemeenschaps- en jongerenwerk is een potentiële werksector waarvan wij denken dat jongeren hier graag werken. Veel van onze deelnemers pre- en post-release zijn heel enthousiast om hun gemeenschappen en de maatschappij in het algemeen 'iets terug te geven'. Hun grootste interesse ligt in het werken met risicjongeren op scholen, bij jongerenclubs, NPO's, etc. Ze zien er naar uit om betrokken te zijn bij diverse activiteiten, zoals het spreken op scholen over hun ervaringen en het weghalen van de 'glamour factor' van naar de gevangenis moeten en 'een nummertje worden'. Ze willen ook graag begeleiden en mentor worden. Dit soort werk vereist training, maar wanneer ze eenmaal getraind zijn, zouden we plekken voor ze moeten kunnen vinden binnen organisaties zoals de YMCA, de Amy Biel Foundation, Umbeleko en zelfs hier bij YiP. De Gelijken onderwijs training (Peer Education Training) is succesvol gebleken en moet op een structurele manier worden voortgezet met deelnemers die YiP scholen bezoeken en werken aan de praktische kant van de training.

Voorbeeld van het YiP programma in Malawi

Music Crossroads Malawi is een jongeren initiatief programma dat de jongeren kracht geeft via muziek. Jonge mensen repeteren dagelijks hun muziek in het YiP trainingscentrum. Deelnemers post-release worden geïnspireerd en aangemoedigd om te leren van hun vrienden, wanneer zij de wens hebben om artiest te worden. Sommige deelnemers post-release die het talent hebben, krijgen de mogelijkheid om hun muziek in de YiP studio op te nemen. Ze krijgen ook advies over de muziekindustrie, zoals hoe zij hun muziek kunnen promoten en verkopen en hoe ze meer connecties in de muziekindustrie kunnen bewerkstelligen. We geloven dat zonder zoiets attractiefs voor de kinderen als muziek, we ze niet ons programma post-release kunnen laten bijwonen.

Voor degenen die graag zaken doen, trainen we hun zakelijke vaardigheden en worden zij voorzien van kapitaal om hun bedrijf te starten. Anderen geven de voorkeur aan educatieve vaardigheden, zoals computervaardigheden. Dat is onderdeel van de voorbereiding voor een baan: de jongeren kunnen zoeken naar een baan en/of passend onderwijs.

3.1.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Deelnemers zijn intrinsiek gemotiveerd om mee te doen
- ◆ Mentorschap post-release duurt minstens een half jaar
- ◆ Mentorschap post-release gebeurt op regelmatige basis
- ◆ Een persoonlijke map van de deelnemer post-release wordt gemaakt en bevat risicofactoren, sociale vooruitgang en voortgang op school
- ◆ Contactgegevens zijn heel belangrijk voor het volgen van deelnemers post-release
- ◆ Het hele programma post-release is gericht op herintegratie in het onderwijs of het krijgen van een baan
- ◆ Programma geeft ruimte voor persoonlijke psychosociale groei
- ◆ Mentor post-release kijkt naar de individuele talenten en stimuleert deelnemers om realistisch te zijn met hun dromen
- ◆ Programma post-release biedt deelnemers praktische werkvaardigheden aan
- ◆ Mentor post-release toont de deelnemers wat ze kunnen bijdragen aan hun maatschappij
- ◆ Mentor post-release stelt deelnemers bloot aan andere sociale omgevingen
- ◆ Deelnemers krijgen de ruimte om te discussiëren over problemen met andere jongeren die niet in de gevangenis hebben gezeten
- ◆ Deelnemers wordt een plek geboden waar ze kunnen laten zien wat ze geleerd hebben

Literatuur overzicht van het programma post-release

Onderzoek heeft aangetoond dat de meerderheid van de vastgezette jongeren in de maanden of jaren na hun vrijlating opnieuw met het jeugd- (of volwassen-) strafrechtstelsel in aanraking komt (Spencer & Jones-Walker, 2004). Succesvolle post-release programma's zijn ontzettend belangrijk.

Onderzoek heeft aangetoond dat programma's die de hele familie en gemeenschap erbij betrekken meer succes hebben en minder last hebben van recidivisme, dan programma's die zich enkel richten op het individu (Abrams & Snyder, 2010; Spencer & Jones-Walker, 2004). Herintegratie programma's moeten de aandacht richten op zowel het individu, als de verschillende contexten (zoals school en familie) waarnaar de jongeren terugkeren (Spencer & Jones-Walker, 2004). Onderzoek heeft aangetoond dat de meeste jonge overtredders die vrijkomen behoefte hebben aan sociale steun en steun van de gemeenschap, opleidings- en beroepsdiensten die passen bij de ontwikkeling, hulp met het vinden van een huis en het ontwikkelen van de vaardigheden om op zichzelf te wonen, en diensten voor fysieke en mentale gezondheidsbehoeftes (Anthony et al., 2010).

Daarom is er behoefte aan een uitgebreide holistische benadering. Genoeg aandacht moet worden gegeven aan het creëren van voldoende voorwaarden voor de gezonde individuele psychosociale groei van adolescenten. Dit houdt mede in jongeren steun bieden bij identiteitsvorming, ervaringen genereren die ondersteuning bieden bij het sterken van het geloof in henzelf en de ontwikkeling van nieuwe vaardigheden en manieren van denken door middel van cognitieve gedragstechnieken (Spencer & Jones-Walker, 2004). Dit kan ervoor zorgen dat geleerde praktische vaardigheden, zoals een werkvaardigheidstraining, gebruikt kunnen worden omdat de deelnemers de psychosociale capaciteiten hebben om, bijvoorbeeld, te communiceren met hun superieuren en op tijd op het werk te zijn (Steinberg et al., 2004).

Het vermogen om succes te behalen ondanks meerdere risicofactoren heet veerkracht. Het richt zich op de sterke punten en de verwerkingsprocessen die een belangrijke rol spelen in het behalen van succes (Todis, Bullis et al. 2001). Programma's post-release moeten daarom ook aandacht schenken aan factoren die bijdragen aan de ontwikkeling van veerkracht bij jongeren. Verder heeft onderzoek aangetoond dat beschermende factoren een buffer kunnen vormen tegen negatieve effecten of risicofactoren, waardoor jongeren die veel risico lopen niet meer recidiveren en/of het percentage dat recidiveert kunnen verminderen. Voorbeelden van beschermende factoren voor jongeren die veel risico lopen zijn sociale steun en sterke hechting aan pro-sociale volwassenen (Lodewijks et al. 2010). Het is belangrijk dat aandacht wordt besteed aan dergelijke factoren tijdens de herintegratieprogramma's voor jongeren en dat een risico- en beschermingsfactoren analyse wordt gemaakt.

Als laatste moet worden opgemerkt dat het grootste gedeelte van de data die te maken heeft met herintegratieprogramma's afkomstig is van onderzoek in westerse landen. Aanvullend onderzoek over dit onderwerp in ontwikkelingslanden is noodzakelijk om een specifiekere schets van de behoeftes van jongeren te krijgen wat betreft dergelijke programma's.

3.2 Ondersteunende omgeving

3.2.1 HOE WE WERKEN

In aanvulling op de programma's post-release die gericht zijn op het individu, is het postreleases programma gericht op het krijgen van steun uit de eigen omgeving. Dit is heel belangrijk omdat jongeren die net uit de gevangenis komen, niet alleen kunnen herintegreren. Ze hebben steun nodig van hun familie en vrienden, kennissen en de gemeenschap om in staat te zijn goed in de samenleving terug te keren. Een veilige, niet - veroordelende en uitnodigende omgeving hoort beschikbaar te zijn voor de jongeren. Om dit te bewerkstelligen, moet het eerst bereikt worden binnen het programma postrelease. Het is de overkoepelende taak binnen dit programma om bruggen te bouwen tussen de vrijgelaten deelnemers en hun gemeenschappen.

Een band scheppen met familieleden

Het is van belang dat de familie bijdraagt aan het herintegratie proces van jongeren in hechtenis. Daarom is het belangrijk om de familie al aan het begin van het programma erbij te betrekken. Op deze manier kan de achtergrond worden meegenomen en kunnen de familieleden hun standpunten naar voren brengen over de vraag welke doelen bereikbaar zijn voor de deelnemer.

Belang van het betrekken van familie tijdens zowel het pre- als postreleasesprogramma:

- Het is goed voor het begrip van waar de problemen die de jongeren mee kampen vandaan komen
- Het kan zorgen voor de steun die de familie moet geven tijdens het reïntegratieproces
- Het maakt de band tussen deelnemer en zijn /haar families hechter

De deelnemers kunnen tijdens hun presentatie, werk laten zien dat ze samen met hun families hebben gemaakt, meestal is dit een optreden. In Zuid-Afrika wordt een tijdschrift gepubliceerd en in Malawi voeren de jongeren een traditionele dans op en maken zij muziek. Door het geleerde te kunnen opvoeren wordt het besef gecreëerd dat de mogelijkheid bestaat dat ze worden herkend omdat ze iets positiefs doen. Ook is het goed voor het opbouwen van familierelaties. Beiden zijn na het verlaten van de gevangenis belangrijk voor een succesvolle reïntegratie in de gemeenschap. De optredens blijken ook zeer waardevol voor het herstellen van verbroken familiebanden.

“Het was een heel belangrijke dag voor me, omdat ik voor mijn moeder zong en ze was heel blij om een verandering in mij te zien en Young in Prison gaf ons wat tijd om met onze ouders te praten, dus toen kon ik mijn ouders vragen om me te vergeven voor wat ik had gedaan en ze vergaf me”

Deelnemer YiP programma, Young in Prison Zuid-Afrika

Positieve gemeenschapsbetrokkenheid

De lokale gemeenschap moet gestimuleerd worden om initiatief te nemen om de jongeren na hun vrijlating te steunen. Dat betekent dat de gemeenschap positieve verheffende gemeenschapsprojecten kan hebben waaraan deze jongeren kunnen deelnemen. Dat helpt de jongeren om anders te leven en het helpt om ze emotioneel en spiritueel te herstellen omdat het ze een beter begrip geeft van wat belangrijk is in het leven. De projecten moeten gericht zijn op het bijstaan en de groei van de gemeenschap, waarbij kan worden samengewerkt met scholen, religieuze instituten, cultuurcentra enzovoort. Op deze manier kunnen de mensen uit de gemeenschap een beter inzicht krijgen in de wijze waarop de jongeren de keuzes maken.

Positief bijdragen aan hun gemeenschap is zelfs een *Leer resultaat* van de unit *Een positieve speler in de maatschappij zijn*, die alleen postrelease wordt gegeven. Deze unit is deel van onze op maat gemaakte Pearson kwalificatie waarvoor de deelnemers een certificaat kunnen behalen.

3.2.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Zuid-Afrika

Familie interventie programma

Het programma postrelease moet nauw samenwerken met de families van de deelnemer. We richten ons op holistisch werken, wat betekent dat we de families op de hoogte houden van het werk en de training waar hun zoon of dochter mee bezig is. Sommige families leven in moeilijker omstandigheden dan anderen. Daarom hebben sommige families meer contact en steun nodig dan anderen. Tenslotte kunnen we de Familie Interventie Workshop opzetten, waarin families samenkomen en met anderen praten over hun levens, familiedynamiek, uitdagingen, etc. Dat biedt de hoopvolle gelegenheid aan families om te netwerken en elkaar te helpen. Het Familie Interventie Programma zal worden geleid door de postrelease coördinator. Zij komen regelmatig bij de mensen thuis op visite, en we zullen –waar nodig– familietherapie aanbieden en hulp bij het omgaan met uitdagingen als voorwaardelijke invrijheidsstelling, doorverwijzing naar jeugdzorg, subsidies, rechten, enzovoort.

Familie Interventie Plan – Fase 1

Familie interventie start wanneer de deelnemer nog in de gevangenis zit, met het maken van een plan. Dit gebeurt al in de praktijk en begint meestal met een telefoontje om de familie op de hoogte te houden van hoe het de deelnemer vergaat in de gevangenis. Het is tevens belangrijk om de familieleden aan te moedigen contact te houden met hun zoon of dochter in hechtenis. Veel ouders of verzorgers voelen wrok tegenover de deelnemers vanwege de problemen die deze hen in het verleden bezorgden. Om ervoor te zorgen dat iedereen door kan gaan, is het belangrijk om de ouder of verzorger te stimuleren om dergelijke gevoelens los te laten. In dit verband is het heel belangrijk om te luisteren naar wat de familie heeft moeten doorstaan als gevolg van het gedrag van het kind. Het helpt ook om medeleven te tonen. Dit moet niet moeilijk zijn omdat we bij YiP ook gevoelens van frustratie, boosheid en verraad hebben ervaren door het terugvallen van de deelnemers. Wanneer de deelnemer is vrijgelaten en de postrelease coördinator de overeenkomst heeft ondertekend, wordt een afspraak gemaakt voor een huisbezoek om de familie te ontmoeten.

Familie Interventie Beoordeling

De postrelease coördinator moet voor de veiligheid door iemand (het liefst een man) worden vergezeld tijdens familiebezoeken. Het is ook aan te raden om de auto te nemen en om uit te vinden waar de risico's liggen in de buurt die hij of zij bezoekt. Het eerste familiebezoek is een goed moment om een familiebeoordeling (moet worden opgesteld) te doen. De beoordeling moet de volgende informatie bevatten: familiedynamiek, familiehistorie, financiële situatie, criminele achtergrond van familieleden, gezondheid en de positieve en negatieve aspecten van de buurt waarin de familieleden leven.

Familie Interventie – Fase 2

Nadat de familiebeoordeling is uitgevoerd, is het belangrijk dat de coördinator aan de familie uitlegt wat YiP wel en niet voor hen kan betekenen. Het is bijvoorbeeld belangrijk dat de familie weet dat YiP hen financieel niet kan ondersteunen (behalve misschien met een eerste voedselpakket). Het moet worden benadrukt dat YiP emotionele en praktische hulp geeft, maar geen financiële. Interventies, evenals de frequentie van contact, zullen per familie verschillen, maar het is van belang om regelmatig contact te onderhouden met de families van deelnemers. Medewerkers die familie-interventies doen moeten ervan bewust zijn dat we niet willen dat er een afhankelijke relatie ontstaat. YiP heeft niet de middelen om te betrokken te zijn bij families en hun behoeftes. Onze belangrijkste prioriteit is de deelnemer en, via hen, de familie.

3.2.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Het programma postrelease bouwt bruggen tussen deelnemers en hun gemeenschappen
- ◆ Steun van het thuisfront wordt gestimuleerd omdat de jongeren niet alleen kunnen re-integreren
- ◆ Er wordt een veilige, uitnodigende, niet-oordelende omgeving geboden
- ◆ Bijeenkomsten met familie en bekenden om de onderlinge band tussen hen en de deelnemers sterker te maken
- ◆ Presentatiedagen voor familie en bekenden
- ◆ Programma postrelease stimuleert de gemeenschap om initiatief te nemen om de jongeren postrelease te ondersteunen
- ◆ Programma postrelease start – en stimuleert – samenwerking tussen verschillende instellingen
- ◆ De postrelease jongeren dienen betrokken te raken bij positieve gemeenschapsprojecten, om op die manier een beter inzicht te krijgen in wat belangrijk is in het leven

4 PLEITBEZORGINGSPROGRAMMA

4.1 Pleitbezorgingsprogramma

4.1.1 HOE WE WERKEN

YiP probeert steun te vergaren om de levensstandaard in de gevangenis te verbeteren, door overheid en beleidsmakers direct te betrekken, het re-integratie proces voor de deelnemers postrelease te verbeteren, en door de lokale gemeenschap aan te spreken.

Er bestaat geen exacte *one size fits all-benadering*, en we moeten rekening houden met de diversiteit wanneer er contact is met de lokale gemeenschappen. Verschillen in gemeenschap, etniciteit en religie moeten worden herkend en erkend. Het pleitbezorgings (of advocacy) programma, inclusief de interventie tools die gebruikt worden, dient de verschillende overtuigingen die mensen hebben te respecteren en deze niet ondermijnen. Onderminning maakt het namelijk moeilijker om hun doelen te bereiken. Daarom moet het pleitbezorgingsprogramma, om iedereen te bereiken en de boodschap over te brengen, zich focussen op het bedienen van verschillende gemeenschappen. Speciale aandacht wordt geschonken aan sectoren die sociaal worden buitengesloten van de gemeenschappen. De activiteit moet in de taal van het volk, niet alleen de letterlijke taal, maar vooral de culturele taal. Daarom moet de pleitbezorgersdoelgroep goed worden geanalyseerd en dienen er meerdere manieren te worden aangedragen waarop de grote doelgroep kan bijdragen. Daarnaast promoot YiP eigenaarschap en gevoelens van verantwoordelijkheid binnen de gemeenschappen, door deze te stimuleren om initiatieven te nemen.

Strategieën hiervoor verschillen. Hoewel de gemeenschappen en de lokale context verschillen, is de opzet van een pleitbezorgingsprogramma grotendeels hetzelfde. Voor elk pleitbezorgingsprogramma is het namelijk van belang om:

- Het pleitbezorgingsonderwerp te identificeren en er onderzoek naar te doen
- Doelen vast te stellen
- Belanghebbenden vast te stellen en daarnaast wie de doelgroep moet worden
- Boodschappen en tactieken te bepalen
- Een plan van aanpak te bedenken

Betrekken van jongeren

YiP biedt de jeugd mogelijkheden om succesvol mee te doen aan sociale verandering. Het stimuleren van directe dialogen tussen beleidsmakers en de doelgroep, evenals dialogen met hun gemeenschappen, is een onderscheidend element van het YiP advocacy programma. Omdat het programma ook kunst als middel gebruikt, geeft dit de mogelijkheid om de jongeren actief te betrekken bij hun ontwikkeling en onderwijs. Dit kan ze nog meer kracht geven om zelf te streven naar verandering in hun leven. Door in het YiP pleitbezorgingsprogramma voor hun eigen rechten op te komen en voor zichzelf te spreken. Succesvolle deelnemers postrelease zorgen voor bewustzijn onder jongeren dat er andere mogelijkheden zijn dan geweld. Ze worden betrokken bij pleitbezorgingsacties voor jongeren en bij beleidsveranderingen. Jeugdparticipatie binnen het YiP advocacyprogramma gaat echt over de inhoud, en niet alleen over de vorm. We zorgen er dus voor dat er naar de jongeren geluisterd wordt om vervolgens daadwerkelijk iets te doen met hun suggesties in plaats van deze niet serieus te nemen. Om dit te bereiken betreft YiP de jongeren in het onderzoeksproces dat voorafgaat aan de advocacyactiviteiten. Alternatieven dienen ook goed te worden onderzocht, omdat het makkelijker is om beleidsmakers te overtuigen wanneer ze alternatieven voor de huidige situatie krijgen aangereikt.

Advocacy doelen

Hieronder geven we een overzicht van de belangrijkste doelen van het pleitbezorgingsprogramma, inclusief de handelingen die moeten worden verricht om deze doelen te bereiken.

1. Het uitschakelen van stigma binnen de gemeenschap

Deelnemers postrelease worden vaak gestigmatiseerd. Dat maakt het re-integratieproces lastiger: het zorgt ervoor dat jongeren moeilijk werk of onderwijs kunnen vinden, wat de belangrijkste voorwaarden zijn voor een positieve re-integratie. YiP probeert daarom het actieve burgerschap te verbeteren, wat er voor zorgt dat de lokale mensen betrokken en gemobiliseerd blijven. Dat kan een verandering teweeg brengen in de publieke discussie. We doen dit door de publieke opinie te beïnvloeden.

Activiteiten

- Mobiliseren van gemeenschappen door publieke campagnes en voorlichting over schending van kinderrechten.
- Het vormen van partnerschappen met lokale (in)formele netwerken zoals religieuze gemeenschappen, scholen, buurtcentra, clubs en initiatieven die door de lokale gemeenschap beheerd worden.
- Het betrekken van traditionele leiders en religieuze gemeenschappen. Informele netwerken, zeker die waar de jeugd mee verbonden is, kunnen de informatie over diensten en doelen helpen verspreiden en helpen bij het scheppen van lokale mogelijkheden voor de deelnemers postrelease.
- Vormen van partnerschap met andere jeugdorganisaties, om informatie over de beste manieren om pleit te bezorgen uit te wisselen en sterker te worden door krachten te bundelen.
- Presentaties geven op belangrijke lokale en nationale evenementen.
- Interviews geven aan bladen, kranten en radiozenders.
- Uitgeven van een programmablad, gemaakt door de deelnemers, om publieke discussies uit te lokken.

2. Vergrootte capaciteit van gevangenen en gerelateerde instellingen om de situatie van kinderen in de gevangenis te verbeteren

Om de situatie van kinderen in de gevangenis te verbeteren, is een goede relatie, en dus ook samenwerking, tussen YiP en de gevangenisautoriteiten vereist.

Activiteiten

- Houden van wekelijkse vergaderingen met de gevangenisbewaarders om te bespreken wat succesvol is en wat moet veranderen
- Houden van gezamenlijke activiteiten met de jongeren en de gevangenisbewaarders
- Betrekken van de gevangenisbewaarders bij de workshop, zodat ze op de hoogte zijn van de manier waarop ze worden uitgevoerd
- Ontwikkelen en invoeren van sociale dialoog met de gevangenisbewaarders
- Herkennen van de relevante belanghebbenden voor hulp bij het ontwerpen van de sociale dialoog sessies
- Zorgen voor betrokkenheid van de gevangenisbewaarders door het richten op vakbonden die werken binnen het departement dat te maken heeft met de correctionele instellingen
- Geven van mensenrechtentraining aan gevangenisbewaarders (zie COPOSO Mensenrechten Training)

3. Zorgen voor beter begrip hoe de situatie van kinderen in de gevangenis verbeterd kan worden

Om daadwerkelijk invloed te hebben op wetten en beleid, is het goed wanneer jongeren voor zichzelf spreken. Organisaties helpen de jongeren bij onderzoek naar bepaalde problemen waarvoor pleit kan worden bezorgd en zullen waar nodig ten behoeve van de jongeren spreken. Kennis op basis van goede argumenten is cruciaal wanneer men strijdt voor mensenrechten. Bij het pleitbezorgen voor mensenrechten en het geven van een stem aan jongeren, moet er een balans zijn tussen rechten en verantwoordelijkheden. Dat betekent dat wanneer men pleit voor mensenrechten en de stem van jongeren, er een focus moet zijn op de waarde van restoratieve rechtspraak en Ubuntu⁵.

⁵Ubuntu is een Afrikaans gezegde over de essentie van het menselijk wezen. We zijn als mensen allemaal verbonden met elkaar, en wat elk individu doet heeft invloed op de hele wereld. Wanneer je goed doet, verbreidt het zich: het is voor de gehele mensheid.

Activiteiten

- Bewerkstel samenwerkingsverbanden om sterke punten te combineren
- Beleidsdialogen: pleit voor het erbij betrekken van kinderen in de gevangenis
 - o Train jonge gerehabiliteerde overtreiders die het vertrouwen en de passie hebben om hun verhalen te delen met parlementaire comités
 - o Raadpleging van autoriteiten en het zorgen voor een platform waarbinnen politici, management van instituten, sociale hulpverleners, advocaten en medewerkers van instituten de dialoog kunnen aangaan
 - o Organiseer individuele en groepsmeetings voor de autoriteiten
 - o Inside Out tijdschrift en artistieke optredens om de stem van jongeren te laten horen
- Verwerk, samen met de postrelease kinderen, de uitkomsten van beleidsdialogen in beleidsvoorstellen
 - o Raadplegen van juridische experts om inzendingen op te stellen
- Insider Art: kunstexposities om media aandacht te krijgen
 - o Een productie van een verzameling kunstwerken door gastartiesten, in samenwerking met de deelnemers van het programma
- Gevallen waarin er sprake is van marteling melden bij NGO's binnen het netwerk

4.1.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Zuid-Afrika

In Zuid Afrika heeft Young in Prison het programma genaamd Siyakhana, waarin we deelnemers trainen om jeugdambassadeurs te worden. YiP kreeg de mogelijkheid om samen te werken met de jongerenorganisatie Phillipi Progressive Youth (PPY). Deze organisatie brengt jongeren uit Phillipi samen en heeft als doel om deze jongeren te betrekken bij positieve gemeenschapsontwikkeling. In 2012 was YiP onderdeel van het PPY Youth Heritage Day evenement, waarbij een Siyakhana-ambassadeur deelnam aan een postreleasesdiscussie die hij had mogelijk gemaakt. Dit was een ontzettend belangrijke gelegenheid voor de ambassadeur om te communiceren met, en een rolmodel te worden voor, jongeren die hem kenden van zijn criminele gedragingen uit het verleden. Toen de jongeren zagen en hoorden dat hij veranderd was, deden ze volop mee aan de discussies over het gat dat bestaat tussen jongeren en ouderen, de betrokkenheid van jongeren bij zaken die de gemeenschap aangaan, het herkennen van wat er ontbreekt in de gemeenschap en hoe jongeren hierop kunnen inspelen.

De dag bestond ook uit een debatsessie waarbij de Siyakhana-ambassadeur deel uitmaakte van de jury. Vier middelbare scholen deden mee aan dit debat, waarin zaken die te maken hebben met gewoonte, traditie, mannelijkheid en gemeenschap naar voren kwamen, die prima pasten bij het feit dat Heritage Day werd gevierd. Een aantal juryleden kwam van organisaties zoals LoveLife en Inyanda Young Netwok, waardoor de ambassadeur in staat was om te netwerken en waardoor deze een beter begrip kreeg van wat de andere organisaties doen op het gebied van jongerenontwikkeling. De dag bleek goed te zijn voor de ambassadeur en andere jongeren die het evenement bijwoonden. Bij het opzetten van het partnerschap met de PPY werden wekelijks vergaderingen gehouden met de ambassadeur om hem de vaardigheden en de kennis bij te brengen die hem in staat zouden stellen initiatief te nemen. Tijdens deze sessies kreeg de ambassadeur de taken om te onderzoeken wat PPY is en waar die organisatie voor staat, en om te kijken naar de rol van de andere leden van PPY. Daarbij vergaderde de ambassadeur met een groep jongeren over toekomstige evenementen en partnerschappen. Het gevolg van deze discussies was het besluit dat workshops en dialoogprocessen voortaan worden uitgevoerd door de jongeren van Phillipi samen met PPY en de heer Hinana, die deel uitmaakte van de sociale dialoog in Bongoletu. Een nieuw bewijs dat als wij jongeren een stem geven, wij ook in staat zijn een nieuwe generatie leiders tot stand te brengen.

4.1.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Streven naar verbetering van de omstandigheden voor de jongeren in jeugdrechtsinstellingen, zoals gedrag van medewerkers jegens de jongeren, hygiëne, voedsel en faciliteiten
- ◆ Streven naar overheidsbeleid dat zich op zo'n manier ontwikkelt dat het deze groep jongeren binnen de overheidssfeer steeds meer steunen
- ◆ Stimuleren van directe dialoog tussen de doelgroep en beleidsmakers
- ◆ Door het gebruik van kunst kan de doelgroep pleiten voor hun eigen rechten
- ◆ De doelgroep is betrokken bij het onderzoek van de pleitvoering, om tokenism te voorkomen
- ◆ Ook alternatieven worden onderzocht en aangeboden aan beleidsmakers
- ◆ Creëren van samenwerkingsverbanden met andere organisaties die een gezamenlijk doel hebben, om samen sterker te worden
- ◆ Stigmatisering tegengaan, het stigma dat de doelgroep achtervolgt zou moeten ophouden
- ◆ Streven naar het mobiliseren van mensen uit de gemeenschap
- ◆ Het bijstaan van verschillende gemeenschappen, door de 'taal van het volk' te spreken
- ◆ Aanbieden van onderwijs in burgerrechten, met name op het gebied van kinderrechten
- ◆ Creëren van een gevoel van verantwoordelijkheid voor het re-integratieproces in de gemeenschap
- ◆ YiP medewerkers worden goed geïnformeerd over het nationale en lokale beleid en het recht
- ◆ Partnerschap met de gemeenschapsnetwerken waarmee de jeugd contact heeft, wat goed is voor de verspreiding van informatie

Literatuur overzicht van het pleitbezorgings programma

Verschillende Amerikaanse casestudies van non-profit lobby praktijken binnen de Verenigde Staten hebben aangetoond dat er een aantal belangrijke richtlijnen zijn die gevolgd moeten worden bij het lobbyen. Hoewel deze bevindingen binnen de context van de Verenigde Staten zijn gedaan, kunnen ze nog steeds van eventuele waarde zijn voor non-profit organisaties of non-gouvernementele organisaties die werken in ontwikkelingslanden. Het lijkt bijvoorbeeld belangrijk om alle politieke partijen te benaderen, medewerkers op de hoogte te brengen van relevante wetgeving en procedures en relevant beleid, vooraanstaande organisaties te overtuigen om een project te wijden aan een bepaalde kwestie, aan slechts een of twee doelen de hoogste prioriteit te geven, te publiceren (ook middels sociale media) over de problemen die spelen, en wetgevers uit te nodigen om de mensen te ontmoeten voor wie de organisatie lobbyt (Rees, 1999). Wanneer men kijkt naar het lobbyen ten behoeve van aandacht voor jeugdproblemen, valt het op dat sommige Amerikaanse case studies van lokale advocacy organisaties voor jongeren aantonen dat het belangrijk is om de discussie rondom jeugdproblemen actief te managen, lokale leiders en politici te informeren over de behoeftes van jongeren en relaties met hen op te bouwen (Deschenes et al., 2008). Het betrekken van jongeren zelf kan ook heel belangrijk en voordelig zijn. Het gaat bij jongerenparticipatie vaak om het betrekken van jongeren bij instituties en beslissingen die invloed hebben op hun levens (Checkoway & Gutierrez, 2006). Jeugdrecht en de rechten van kinderen zijn gebieden waarin jeugdparticipatie eventueel kan plaatsvinden. NGO's kunnen zorgen voor kansen voor jongeren om succesvol te kunnen deelnemen aan sociale verandering. Het betrekken van jongeren bij het lobbyen voor jongerenrechten en de verandering van beleid is een mogelijke manier waarop dit kan. Jeugdparticipatie in beleids- en burgerkwesties kan de jongeren een stem geven, hun persoonlijke ontwikkeling stimuleren, hen in staat stellen om hun burgerrechten uit te oefenen en ze pleitbezorgingsvaardigheden bijbrengen die hen hun verdere leven bijblijven (Thackeray & Hunter, 2010). Er kan naar de sterke punten en goede eigenschappen van jongeren worden gekeken, in plaats van naar hun behoeftes; dit geeft de jongeren kracht (Checkoway & Gutierrez, 2006). Daarnaast versterkt jeugdparticipatie op zichzelf de democratie en brengt dit een sociale verandering met zich mee (Checkoway, 2010; Yee, 2008). Volwassenen, en dus ook NGO medewerkers, kunnen jeugdparticipatie ondersteunen door een hand uit te steken naar jongeren, te zorgen voor steun van hun ideeën en hen helpen om nieuwe ideeën te ontwikkelen (Checkoway, 2011). Als laatste is het belangrijk dat jongeren in staat zijn om rollen aan te nemen die echte betekenis hebben, zoals leiderschapsrollen in programmeren en bestuur tijdens hun pleitbezorgings- en lobby activiteiten (Yee, 2008).

Onderzoek heeft aangetoond dat de lokale gemeenschap een sleutelrol kan spelen wanneer NGO's proberen om de rechten van benadeelde en risicojongeren te verbeteren en te voorzien in hun behoeftes. De lokale context (zoals lokale gemeenschappen) is belangrijk bij de poging om de levens van jongeren te verbeteren. Daarom is het van belang dat NGO's de gemeenschappen actief betrekken bij hun advocacy programma's. Ook heerst er onder wetenschappers over het algemeen de opvatting dat het zorgen voor en het behoudt van actief burgerschap de ontwikkeling van gemeenschappen stimuleert en leden van de gemeenschap kracht geeft. Het voeren van publieke campagnes en educatie op het gebied van, bijvoorbeeld, het stemrecht en mentale gezondheid zijn cruciale onderdelen van dit voortdurende proces. Door het verbeteren van actief burgerschap kan de publieke discussie veranderen en de lokale mensen worden betrokken en gemobiliseerd. Het aangaan van samenwerking en investeren in relaties met lokale formele en informele communicatienetwerken zoals kerken, scholen en buurtcentra zijn belangrijk in dit proces. Dit kan helpen om specifieke problemen en onderwerpen op de publieke en beleidsagenda's te plaatsen. Bovendien zorgt dit ervoor dat de waarden waarvoor wordt gepleit, vanuit de lokale context komen wat leidt tot uitkomsten die duurzamer zijn (Hardina, 2006; Klugman, 2011). Voor elk advocacy programma is het belangrijk dat het probleem wordt herkend en onderzocht, dat de doelen, het publiek dat moet worden aangesproken en de belanghebbenden worden bepaald, dat de boodschappen en tactieken worden geselecteerd en dat er een plan van aanpak wordt ontwikkeld.

Advocacy handelingen kunnen worden onderverdeeld in vier verschillende groepen: lobbyen, publieke campagnes voeren, media, en lokaal bouwen aan capaciteit (Klugman, 2011; Wateraid: the Advocacy sourcebook). Onderzoek heeft aangetoond dat pleitbezorging voor sociale rechtvaardigheidsdoelen, vanwege hun complexiteit, een lange termijn kwestie is en langdurig moet worden geobserveerd en geëvalueerd om te zorgen dat de resultaten duurzaam zijn (Klugman, 2011). De gemeenschap kan bij advocacy programma's worden betrokken door middel van het creëren van banden met de verschillende gemeenschapsorganisaties en lokale en nationale overheden (Chaskin, 2009). Omdat de gemeenschappen en de lokale context verschillen dient dit ook te gelden voor de advocacy strategieën. Daarom is er geen one-size-fits-all-benadering. results (Klugman, 2011). Involving the community in advocacy programmes can be done by creating bonds with different community organizations and local and national governments (Chaskin, 2009). Case studies with projects who support orphans in developing countries show that creating strong bonds with local and national governments can improve project sustainability (Rosenberg et al., 2008). Overall, because communities and local context vary, the advocacy strategies that involve communities need to vary also. Therefore, there is no size that fits all and NGO's need to take the diversity aspect into account in there advocacy programme within the local community.

5 WERKEN MET DE DOELGROEP

“Young in Prison toont aan dat mensen kunnen veranderen, en zal dat ook blijven doen”

Deelnemer YiP programma, Young in Prison Zuid-Afrika

Iedereen die betrokken is bij YiP gebruikt de positieve aanpak: oprecht geloven dat elk kind een tweede kans verdient. Dit rotsvaste vertrouwen in jonge mensen zorgt ervoor dat de jongeren zichzelf met respect en liefde behandeld voelen en dat ze in een vriendelijke omgeving kunnen zijn. Ze ervaren – misschien voor het eerst – hoe het is wanneer iemand in ze gelooft als persoon. Door de positieve boodschap die we met ons werk uitstralen, zien de jongeren wanneer ze naar zichzelf kijken, langzaamaan iemand die een toekomst verdient. Iemand die de kans moet krijgen om terug te keren in de maatschappij. Een persoon die in staat is op een constructieve manier aan de maatschappij bij te dragen. Om dit te bereiken is het belangrijk om tijdens de YiP programma's aandacht te schenken aan de vaardigheden en groeimogelijkheden van de jeugd.

“Ik ben gewoon dankbaar dat ze ons hielpen onszelf te leren kennen.”

Deelnemer van het YiP programma, Zuid-Afrika

YiP is overtuigd dat ‘aan jonge mensen kan worden aangetoond, door middel van rolmodellen en succesverhalen, dat verandering mogelijk is’. Het werken met rolmodellen is een belangrijk onderdeel van YiP. De definitie van een rolmodel kan verschillen. Het kan een artiest zijn die een vergelijkbare achtergrond heeft als de deelnemers, ze kunnen zelf ook hebben vastgezet, ze kunnen iets moeilijks hebben overwonnen en hun passie hebben gevonden, etc. Werken met rolmodellen geeft de deelnemers een voorbeeld van iemand met wie ze zich kunnen identificeren en die iets heeft bereikt waar zij van dromen. Ze hebben vervolgens de kans om aan een positieve toekomst voor zichzelf te werken.

Een ander type rolmodel wordt gevonden onder ‘gelijken’ uit de programma's pre- of post-release; goed presterende deelnemers krijgen de mogelijkheid als rolmodel te fungeren voor anderen en kunnen zelfs workshop begeleiders worden.

“Alle activiteiten motiveerden me en waren behulpzaam, maar het belangrijkste was dat ik mijn medegevangene zag die nadat hij geholpen was een album uitbracht en voor onze ogen optrad. Ik keek erg naar hem op en ik zou graag in zijn voetsporen willen treden.”

Deelnemer YiP programma, Music Crossroads Malawi

Jongeren hebben de neiging om gedrag over te nemen van mensen wanneer ze zien dat deze persoon uit dezelfde sociale omgeving komen als zij. We gebruiken rolmodellen, omdat jongeren volgens de sociale cognitieve theorie neigen om gedragingen en houdingen die ze bij anderen hebben gezien over te nemen. Jongeren nemen vaker gedrag over van rolmodellen die ze aardig en belangrijk genoeg vinden. Sterke binding met pro-sociale volwassenen kan goed zijn voor de groei van risicojongeren. Daarom kunnen rolmodellen, bijvoorbeeld mentors, een grote invloed hebben op jongeren. Tijdens het creëren van een eigen identiteit kijken jongeren naar volwassenen in hun eigen omgeving om erachter te komen wat acceptabele en verlangde gedragingen en houdingen zijn. Pro-sociale volwassenen, zoals mentors, kunnen op deze manier als een rolmodel fungeren. Door gezond pro-sociaal gedrag te laten zien kunnen ze bijdragen aan de positieve ontwikkeling en tot stand brengen van de identiteit van jongeren en hen beschermen van negatieve internalisering en externalisering, zoals verschillende vormen van verslaving en geweld.

“ ...Ik werd geïnspireerd door de begeleider. Hij bewees dat hij heel goed was in zijn werk, want hij kon elk lied dat iemand aanvraag spelen. In dat proces daagde hij me ook uit toen hij zong op een freestyle beat. Ik deed hetzelfde, maar kon hem evenaren. Hij was mijn rolmodel op die dag.”

Deelnemer YiP programma, Music Crossroads Malawi

5.1 Rekruteren van medewerkers

5.1.1 HOE WE WERKEN

Wanneer men werkt met risicjongeren is het van buitengewoon belang om de juiste mensen aan te nemen die direct met de doelgroep werken, zoals de begeleider. YiP vindt het ontzettend belangrijk dat zowel de organisatorische staf als de begeleiders intrinsiek gemotiveerd zijn, een positieve betrokkenheid hebben en inspirerende personen zijn om dit te kunnen overdragen aan nieuwe medewerkers en aan de jongeren met wie we werken. Motivatie is gemakkelijk te herkennen, door medewerkers oprecht te zien genieten van hun werk. Vastberadenheid en betrokkenheid zijn van groot belang en kunnen worden aangetoond, onder andere, door altijd volledig voorbereid op het werk te verschijnen. Alle stafmedewerkers bij YiP moeten tijd en moeite stoppen in goede voorbereiding. Het spreekt voor zich dat begeleiders geen negatieve eigenschappen zoals racisme, seksisme, agressie, nonchalance, oneerlijkheid of intolerantie mogen hebben als ze voor YiP willen werken.

Bij het implementeren van het YiP programma moet een organisatie met betrekking tot personeelszaken, aan drie belangrijke aspecten voldoen:

- ◆ Genoeg medewerkers in dienst nemen om de werkdruk normaal te houden
- ◆ In staat zijn om eerlijke salarissen uit te betalen
- ◆ Ziektekostenverzekering aanbieden omdat in de werkomgeving veel overdraagbare ziektes voorkomen

Naast de medewerkers die de creatieve programma's faciliteren en de medewerkers die zich bezighouden met organisatorische zaken, is het van belang dat er een afgestudeerd psycholoog in het team zit. Alleen een psycholoog kan psychologische beoordelingen maken van elke individuele deelnemer van het YiP programma. Dat is belangrijk omdat zulke uitgebreide diagnoses van elk individu de analysemogelijkheden vergroten. Dat helpt bij het observeren van de voortgang en ontwikkeling van de deelnemers op individueel niveau wat betreft onderwijs en sociaal gedrag.

In ons sollicitatieproces schenken we aandacht aan twee belangrijke criteria:

1. Creativiteit versus opleidingsachtergrond in de sociale sector

Een workshopdocent moet creatief en innovatief zijn, omdat kinderen gemotiveerd worden door nieuwe ideeën en kennis. Omdat onze programma's zijn opgebouwd rond creatieve activiteiten, moeten de workshopdocenten praktiserend artiest zijn in een of andere kunstvorm zijn. Een achtergrond in psychologie, pedagogiek of een andere gedragswetenschap, middels een graad in het hoger onderwijs of door werkervaring, is aanbevolen. We vinden dit essentieel, omdat onze programma's gericht zijn op het ontwikkelen van levensvaardigheden door middel van kunst. Een combinatie van creativiteit en sociale achtergrond spreekt daarom voor zich, maar onze prioriteit ligt bij creativiteit. Dat betekent dat wanneer we moeten kiezen tussen iemand die een graad heeft gehaald in gedragswetenschap, maar die geen creatieve vaardigheden heeft en iemand die creatief is maar geen graad heeft, wij zullen kiezen voor de laatste.

Workshopdocenten moeten een duidelijk beeld hebben van de individuele (psychosociale) voortgang van de deelnemers. Dat is onder andere noodzakelijk om kinderen en tieners op verschillende manieren te kunnen benaderen. Dit gaat op voor verschillen tussen de jongeren, maar ook voor verschillen binnenin het individu, wat vereist dat workshopdocenten bijdragen aan de ontwikkeling van kinderen. Workshopdocenten leren wat hun doelgroep aanspreekt op elk moment in hun ontwikkeling. Dit zorgt ervoor dat ze alert zijn en ad hoc kunnen reageren op de behoeftes van de jongeren. Er wordt aandacht besteed aan het tegengaan van handelen op de automatische piloot. Workshopdocenten behandelen elk individu als een uniek menselijk wezen, terwijl ze tegelijkertijd de groepsdynamiek in het oog houden. Ze moeten zich aanpassen aan de groep, maar tegelijkertijd elk individu bij het geheel betrokken houden.

Het is van fundamenteel belang dat de workshopdocenten bouwen aan een positieve relatie met de jongeren. Dat neemt tijd in beslag en vereist de juiste aanpak. Ten eerste door het tonen van vertrouwen in de kinderen, allereerst door ze te belonen in plaats van te straffen. Het geven van positieve feedback op hun resultaten en gedrag geeft de deelnemers hoop. Ten tweede door het creëren van een veilige omgeving, door oprechte interesse te tonen in de kinderen, en goed te luisteren naar hun verhalen. Ten derde is het vertrouwen tussen de kinderen onderling noodzakelijk voor hun positieve ontwikkeling. Dit wordt gestimuleerd door het principe van inclusie: dat betekent dat niet alleen de extraverte kinderen actief worden betrokken bij de workshops, maar ook de meer introverte kinderen. Daarvoor moeten workshopdocenten de verschillende persoonlijkheden en gevoelens herkennen en onderscheiden en vervolgens opereren naar deze verschillen. Stimuleer de kracht binnen elk individu en moedig hem of haar aan om deel te nemen door duidelijk te maken dat ieder individu een specifieke toegevoegde waarde heeft. Ten vierde is het van belang om algemene sociale regels op te stellen. Dit betekent dat de kinderen de mogelijkheid moeten hebben om elkaar te kunnen corrigeren.

2. *Inspirerend zijn versus ervaring*

Het is essentieel dat een workshopdocent inspirerend is, omdat jongeren gedrag overnemen van mensen naar wie ze opkijken. Om als rolmodellen te kunnen worden gezien, moeten de workshopdocenten sociaal gedrag vertonen. Alleen zo functioneren zij als spiegels. Maar dat lukt alleen wanneer de workshopdocent zichzelf openstelt en toont ook bereid te zijn om te leren. Daarom zien we graag dat workshopdocenten, om te kunnen inspireren, zich meer gedragen als een gelijke dan als een autoritaire leraar. Om met deze doelgroep te werken, verdient het de voorkeur dat een workshopdocent, naast dat hij/zij een inspirator is, ook ervaring heeft in het werken met risicjongeren. Hoewel YIP zelf training geeft in hoe om te gaan met onze doelgroep, vinden we het fijn wanneer de workshopdocent al wat ervaring heeft. Niet in de laatste plaats omdat we geloven dat we onze manier van werken kunnen blijven ontwikkelen; daarom staan we open voor workshopdocenten die onze manier van werken kunnen aanvullen. Workshopdocenten die zowel de ervaring hebben, als een inspirator zijn, hebben onze voorkeur, maar onze prioriteit ligt bij dit laatste. Als we moeten kiezen tussen iemand die heel veel ervaring heeft in het werken met de doelgroep, maar niet in staat is om onze deelnemers te inspireren en iemand die geen ervaring heeft met de doelgroep, maar van nature heel inspirerend is, kiezen we voor de laatste.

Onze workshopdocenten zijn opgewekt en respectvol. Respectvol betekent dat ze rekening houden met culturele achtergronden en dus begrijpen dat mensen anders zijn omdat ze uit verschillende omgevingen komen. Deze verschillen worden omarmd en er wordt mee gewerkt tijdens de workshops in plaats van dat ze genegeerd worden. Workshopdocenten zijn open-minded, stoppen deelnemers niet in hokjes en oordelen niet. Ze dragen uit dat er geen taboes zijn door vrij met de jongeren te communiceren. Er wordt van workshopdocenten verlangd dat ze zich goed kunnen inleven in anderen. Daarbij wordt er ook verwacht van workshopdocenten dat ze in staat zijn om de positieve kanten van jongeren te zien en dit kunnen uitdragen naar de jongeren. Een laatste eigenschap die moet worden benadrukt is dat onze workshopdocenten zelfvertrouwen hebben, ter inspiratie en stimulering van positief gedrag onder jongeren.

5.1.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Zuid-Afrika

Een van onze, huidige, goede begeleiders droeg vroeger poëzie voor in Johannesburg en droeg zelfs een gedicht voor tijdens zijn sollicitatiegesprek met YiPSA, ondanks dat hij geen onderwijsachtergrond had.

Elke medewerker bij YiPSA heeft zijn of haar eigen talenten, maar heeft ook ruimte om te groeien en op die manier van anderen te leren. Samen met de andere Johannesburg medewerkers kreeg hij een basis begeleidingstraining van Nkosinathi, de meest ervaren begeleider van YiPSA. Tijdens de trainingssessies gingen de begeleiders langs bij de gevangenis en zagen zij hoe een workshop er daadwerkelijk aan toe gaat en werd ze gevraagd hun nieuw aangeleerde vaardigheden in de praktijk te brengen. Bij YiPSA geloven we sterk in de ontwikkeling van medewerkers en dat je in staat bent om te leren hoe je je talenten kan gebruiken en deze over te brengen op anderen.

Voorbeeld van het YiP programma in Malawi

Bijna alle begeleiders in Malawi zijn actieve artiesten, maar hebben geen sociaal onderwijsachtergrond. De begeleiders worden getraind in de methodiek die door YiP wordt gebruikt en ze doen herhaaldelijk aan team- en zelfbeoordelingen. Door de teambeoordelingen helpen we elkaar meer capaciteiten te krijgen en de resultaten tonen aan dat er grote vooruitgang is in het overbrengen van de workshops.

Een van de muziekbegeleiders die keyboard- en gitaarles geeft in de Kachere gevangenis, trad op voordat hij bij YiP kwam. Hij inspireert de jongeren met zijn composities. Veel jongeren zeggen dat ze net zo willen worden als hij. In zulke gevallen vormen we soms een band. Dit geeft jongeren de mogelijkheid om zelf muziek te spelen.

Een andere inspirerende begeleider traint jongeren in traditionele en modern dans. Met zijn indrukwekkende vaardigheden heeft hij de hele wereld over gereisd en op verschillende evenementen opgetreden. Hij heeft nooit les gehad op een echte dansschool, maar zijn talenten en creativiteit inspireren jongeren. Zijn ervaring geeft de jongeren de energie om hard te werken tijdens dans workshops. Net als de muziekbegeleider is dit zijn eerste baan waarin hij werkt met jeugdige overtredders in de gevangenis.

5.1.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Voldoende medewerkers aannemen
- ◆ Op zijn minst een afgestudeerd psycholoog in het team hebben
- ◆ Een eerlijk salaris bieden
- ◆ Medewerkers zijn uit zichzelf gemotiveerd, positief betrokken en inspirerend
- ◆ Workshopdocenten zijn creatief en innovatief
- ◆ Workshopdocenten zijn inspirerende rolmodellen voor de deelnemers
- ◆ Workshopdocenten hebben inzicht in de persoonlijke processen van de individuen
- ◆ Workshopdocenten nemen deel aan de groei van deelnemers
- ◆ Workshopdocenten kunnen uitvinden wat hun doelgroep aanspreekt
- ◆ Workshopdocenten betrekken zowel de extraverte als de introverte deelnemers erbij
- ◆ Om een positieve relatie met de deelnemers te creëren moeten workshopdocenten:
 - Vertrouwen tonen
 - Open-minded zijn
 - Sociaal gedrag vertonen
 - Rekening houden met verschillende culturele achtergronden
 - Geen labels plakken op mensen of ze veroordelen
 - Zich in kunnen leven in anderen

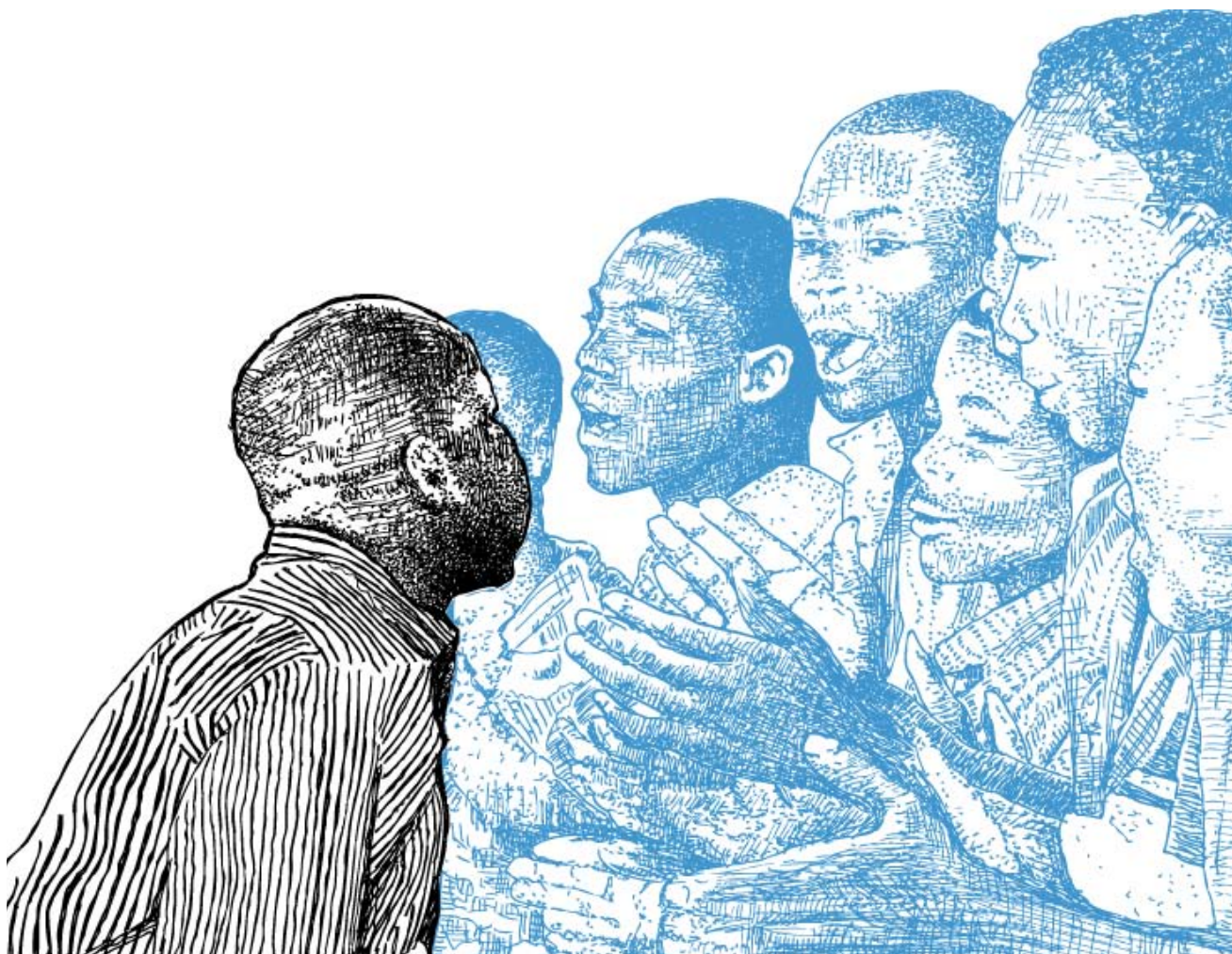
- Belonen in plaats van straffen
- Zelfvertrouwen hebben
- Positieve feedback geven
- Een veilige omgeving creëren
- Luisteren naar de verhalen van de deelnemers
- Alle deelnemers erbij betrekken
- Participatie stimuleren
- Sociale regels opstellen
- Duidelijk maken dat er geen taboes zijn

5.2 Stagiairs en vrijwilligers

5.2.1 HOE WE WERKEN

Net als de medewerkers en begeleiders, moeten vrijwilligers en stagiairs open-minded, flexibel en creatief zijn en kennis hebben van de culturele achtergrond van de jongeren en de andere medewerkers. Zelfs wanneer het soms moeilijk is om de jongeren te begrijpen, moeten stagiairs en vrijwilligers empathie kunnen tonen. Deze instelling voorkomt stigmatisering van deze jongeren.

YiP betreft stagiairs en vrijwilligers bij verschillende vergaderingen. Dit motiveert ze en helpt ze de organisatie beter te leren kennen en een gevoel van verantwoordelijkheid te krijgen, en ook te nemen en om geplande activiteiten te voltooien. We willen hun passie stimuleren en ze deel laten uitmaken van het hele proces. We bieden onze stagiairs een gezonde balans tussen serieus werk en sociale activiteiten.

5.2.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Zuid-Afrika

Het vrijwilligersprogramma bij YiPSA heet Youth4YiP. Voordat vrijwilligers kunnen bijdragen aan het Youth4YiP project, hebben ze een sollicitatiegesprek met de coördinator van de vrijwilligers. In dit gesprek komen we erachter waar de interesse van de vrijwilliger ligt, wat hij of zij wil bijdragen aan de organisatie, hoeveel tijd ze kunnen bijdragen aan de organisatie en of ze voldoen aan de vrijwilligerscriteria. Wanneer de uitkomst positief is, krijgt de vrijwilliger de basis begeleidingstraining waarin de focus ligt op het volgende:

- Plaatsen van projecten en schema's
- Regels van YiP en het departement dat gaat over de correctionele instellingen
- Het opstellen van een sessieplan
- Het gebruik van ijsbrekers en energizers
- Het gemotiveerd houden van leerlingen
- Observeren en beoordelen van het leren
- Veiligheid in gevangenissen
- Omgaan met problemen

Na hun training worden vrijwilligers in de verschillende interesse centra geplaatst onder toezicht van een YiP medewerker. Dan werken ze als een team aan dat specifieke programma bij dat specifieke centrum. De vrijwilliger wordt dan gemotiveerd en gesteund door de YiP begeleider, die ook toezicht houdt. De begeleider zorgt ervoor dat de vrijwilliger geen deelnemer wordt aan het programma, maar de verantwoordelijkheid krijgt voor de planning en het mogelijk maken van de activiteit die wordt uitgevoerd en het rapporteren daarover. Op deze manier krijgen de vrijwilligers controle over het managen van de activiteiten in dat specifieke centrum. Elke dag vindt er na afronding van de workshop een overleg plaats met de vrijwilliger om te zien hoe hij/zij de workshop vond gaan, of ze vertrouwen hadden en wat ze willen veranderen en bespreken tijdens de volgende workshop.

Wanneer vrijwilligers eenmaal ervaren genoeg zijn, staan ze niet meer onder direct toezicht. Niettemin zal de coördinator van de vrijwilligers ervoor zorgen dat hij/zij in contact blijft staan met deze vrijwilligers. Dat gebeurt door het maken van een afspraak op kantoor, wanneer vrijwilligers zelf naar kantoor komen, via e-mail of via de telefoon. Er wordt ook duidelijk gemaakt dat wanneer vrijwilligers/stagiairs kampen met problemen die niet door degene die direct toezicht houdt kan worden opgelost, de deur van de coördinator vrijwilligers altijd open staat. De coördinator vrijwilligers is ook verantwoordelijk voor de evaluatie aan het eind van de vrijwilligersperiode.

5.2.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Stagiairs en vrijwilligers zijn open-minded, flexibel en creatief
- ◆ Ze zijn bekend met de culturele achtergrond
- ◆ Niet stigmatiseren van de jongeren
- ◆ In staat zijn hun gedachten te richten op wat de jongeren hebben bereikt
- ◆ Stagiairs en vrijwilligers worden bij vergaderingen betrokken
- ◆ Aanbieden van een gezonde balans tussen serieus werk en sociale dynamiek

5.3 Training van trainers

5.3.1 HOE WE WERKEN

YiP gelooft dat alles een positieve opwaartse ontwikkeling dient te hebben. Dit geldt ook voor de capaciteiten van de medewerkers en vrijwilligers. We vinden het van belang dat mensen die werken met risicojongeren, voldoende

training krijgen in hoe om te gaan met deze specifieke groep. Daarom krijgt elke nieuwe workshopdocent een YiP training. Het is voor YiP belangrijk om de medewerkers te trainen in verschillende stijlen en in meerdere manieren om met verschillende uitdagingen om te gaan. Training kan de workshopdocenten helpen te begrijpen hoe ze hun veiligheid kunnen handhaven en culturele conflicten kunnen vermijden. Aangezien YiP in verschillende landen actief is, worden de trainingen in een culturele context geplaatst. Er moet bijvoorbeeld rekening gehouden worden met de verbetering van interculturele vaardigheden, kennis van de cultuur en de verschillende culturele achtergronden.

Capaciteit vergroten van de workshopdocenten geldt zeker op psychosociale gebieden. De reden hiervoor is dat de jongens in de gevangenis allemaal psychologisch te lijden hebben en psychologische hulp nodig hebben. Omdat het nog steeds een wens is om op z'n minst een psycholoog hebben, is het vereist dat alle workshopdocenten worden getraind zodat ze psychologisch inzicht krijgen. Workshopdocenten moeten getraind worden in basisdiagnostiek en in hoe deze diagnoses te vertalen naar een creatief individueel programma.

Voorts bestaat de training uit meer praktische vaardigheden, zoals plannen, observeren en evalueren, toepassing van de workshops en assertieve communicatie van belang. Voor een uitgebreide handleiding over hoe de workshopdocenten te trainen, verwijzen we naar *Training van Trainers - Handleiding voor de hoofdtrainer*.

De complete training is bedoeld voor workshopdocenten, de verkorte versie is bedoeld voor de vrijwilligers.

5.3.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Zie Training van Trainers - Handleiding voor de hoofdtrainer

5.3.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Elke nieuwe workshopdocent en vrijwilliger krijgt een YiP training
- ◆ Training op psychologische gebieden om in staat te zijn de doelgroep goed te ondersteunen
- ◆ Trainingen worden aangeboden zodat de medewerkers verschillende leertechnieken ontwikkelen en onder de knie krijgen
- ◆ Er wordt bij trainingen rekening gehouden met verschillende culturele achtergronden

5.4 Creëren van eigenaarschap

5.4.1 HOE WE WERKEN

Om te zorgen dat de YiP medewerkers, zowel betaalde als onbetaalde, geïnspireerd en betrokken blijven, moet een gevoel van eigenaarschap worden gecreëerd. Iedereen in de organisatie moet zich eigenaar voelen voor het gehele YiP Programma. Er zijn verschillende manieren waarop we dit gevoel van eigenaarschap creëren.

Ruimte voor bezinning

Workshopdocenten moeten de kans krijgen om zich te bezinnen op hun eigen prestaties en de algehele voortgang van het YiP Programma. Daartoe houden we regelmatige vergaderingen, waar workshopdocenten zich op hun gemak kunnen voelen en zich daarom vrij voelen om hun gedachten te delen. Ze kunnen hun observaties over de jongeren delen, net als hoe ze vinden dat alles gaat.

Duidelijke verantwoordelijkheden

Verantwoordelijkheid wordt door medewerkers gevoeld als zij het idee hebben dat zij daadwerkelijk verantwoordelijk zijn voor een specifieke taak. Een duidelijke scheiding van verantwoordelijkheden, die jegens

iedereen wordt gecommuniceerd, kan hiervoor zorgen. In regelmatige meetings bevestigen we rollen en verantwoordelijkheden en waar het nodig is kunnen we taken opnieuw indelen. Door de herbevestiging van de taakomschrijving die hoort bij de verschillende rollen, zoals die van de workshopleraar, van de coördinatoren en van de logistiek, is er ook sprake van meer betrokkenheid.

Bouwen aan een vertrouwensrelatie

Het management moet de uitdagingen onderkennen waar workshopdocenten voor komen te staan en die ze moeten aangaan. Daarom is vertrouwen tussen het management en de workshopdocenten belangrijk. De workshopdocenten worden aangemoedigd om van zich te laten horen wanneer dat nodig is. Ook stimuleert het management het integreren van verschillende standpunten van de workshopdocenten in de verschillende processen en zorgt het management ervoor dat dit ook daadwerkelijk gebeurt. Dat is de manier waarop workshopdocenten merken dat hun input door de organisatie op waarde wordt geschat. Het vertrouwen wordt gehandhaafd door transparante en open communicatie.

Medewerkers kracht geven

YiP biedt alle medewerkers de mogelijkheid om deel te nemen in het besluitproces en aan de beleidsactiviteiten, en een zekere mate van vrijheid waardoor ze meer in zichzelf geloven. We doen dit door ze motiverende ruimte te bieden om suggesties en initiatieven naar voren te brengen en die te accepteren. Door medewerkers kracht te geven, krijgen ze het vertrouwen om dit op hun beurt door te geven aan anderen.

5.4.2 VOORBEELD UIT HET VELD

Voorbeeld van het YiP programma in Zuid-Afrika

Elke december houdt YiPSA zijn Strategische Planning Vergadering waarin stafmedewerkers een presentatie geven over hun projecten en activiteiten voor het aankomende jaar. Daardoor weten alle stafmedewerkers zich verantwoordelijk voor hun eigen werk, wat resulteert in het gemotiveerd zijn om een goed gepland en gestructureerd project te bedenken en presenteren. Na de presentaties krijgen andere stafmedewerkers de mogelijkheid om suggesties aan te dragen. De gepresenteerde ideeën en plannen worden kritisch onderzocht op hun praktische uitvoerbaarheid, waarbij alle overwegingen wat betreft budget en het algemene YiP projectplan meetellen. Vervolgens wordt besloten om met het projectplan door te gaan. Dat geeft de workshopdocent de volledige controle over de ontwerpfase van het projectplan. Bij de uitvoering kunnen workshopdocenten andere stafmedewerkers en vrijwilligers erbij betrekken, en aan hen taken en verantwoordelijkheid delegeren.

5.4.3 MINIMUM STANDAARDEN OVERZICHT

- ◆ Medewerkers krijgen de gelegenheid om op hun eigen prestaties te reflecteren
- ◆ Het is alle medewerkers altijd duidelijk wat hun taken en verantwoordelijkheden zijn
- ◆ Regelmatige meetings om rollen en verantwoordelijkheden te bekijken en eventueel anders in te delen
- ◆ Management onderkent de uitdagingen waar workshopdocenten voor staan en helpt hen ze het hoofd te bieden
- ◆ Mening van medewerkers wordt echt meegenomen door het management
- ◆ Transparante en open communicatie
- ◆ Management creëert motiverende ruimte voor medewerkers om suggesties te doen, en die worden ook geaccepteerd

Onderzoek heeft aangetoond dat het heel belangrijk is om de managementvaardigheden van NGO's te verbeteren (Chang, 2005). Training kan de workshopdocenten helpen begrijpen hoe ze anderen hun steun kunnen bieden, op welke wijze zij hun veiligheid kunnen handhaven en hoe culturele conflicten kunnen worden voorkomen. Het trainen van workshopdocenten zou ook moeten leiden tot het verbeteren van hun begeleidingsvaardigheden en de capaciteit om met de specifieke doelgroep om te gaan (Chang, 2005) (Sellick et al., 2011). Wanneer we kijken naar workshopdocenten die werken met kwetsbare risicojongeren, blijkt uit onderzoek dat adequate training om het kind en de familie te steunen, belangrijk is voor het werken met jongeren (Sipe, 2002; Linsk et al., 2009). Voorts is het van belang dat workshopdocenten als rolmodellen fungeren door de manier waarop ze met anderen omgaan. Dit omdat sterke relaties met sociale volwassenen goed blijken te zijn voor de ontwikkeling van risicojongeren (Lodewijks et al., 2010). Literatuur over kracht geven heeft aangetoond dat lokale NGO medewerkers meer zelfvertrouwen hebben wanneer zij de kans krijgen om besluiten te nemen en een zekere mate van vrijheid genieten.

Omdat vrijwilligers een groot deel uitmaken van NGO medewerkers, is de training van vrijwilligers een belangrijk aandachtspunt. Zo'n training wordt gezien als een heel effectieve manier om hun capaciteiten en kennis van hun werk te verbeteren. Het is goed voor zowel de organisatie als de vrijwilliger. De voordelen hebben een positief effect op het rekruteren van vrijwilligers, persoonlijke groei en de kwaliteit van de prestaties. Voor NGO's die in 'lastige' landen werken, dient de cultuur een belangrijk aandachtspunt te vormen in het lesprogramma, bijvoorbeeld de verbetering van interculturele vaardigheden, cultureel bewustzijn en gevoeligheid voor de verschillende culturen. Wanneer NGO medewerkers in het algemeen werken met mensen die uit een andere cultuur komen dan zij, moeten ze andere behoeftes, perspectieven en communicatiestijlen begrijpen en daarmee om kunnen gaan. De juiste training dient hen in staat te stellen om hun interculturele vaardigheden en begrip te verbeteren. (Chang, 2005) (Rogers-Serin & Serin, 2009) (O'Hagan, 1998). Geleerden geven daarbij regelmatig aan dat het trainingsprogramma ook achtergrondinformatie over de lokale context, taaltraining en het beheersen van emotionele vaardigheden moet bevatten. (Chang, 2005) (Hutnik & Gregory, 2007).

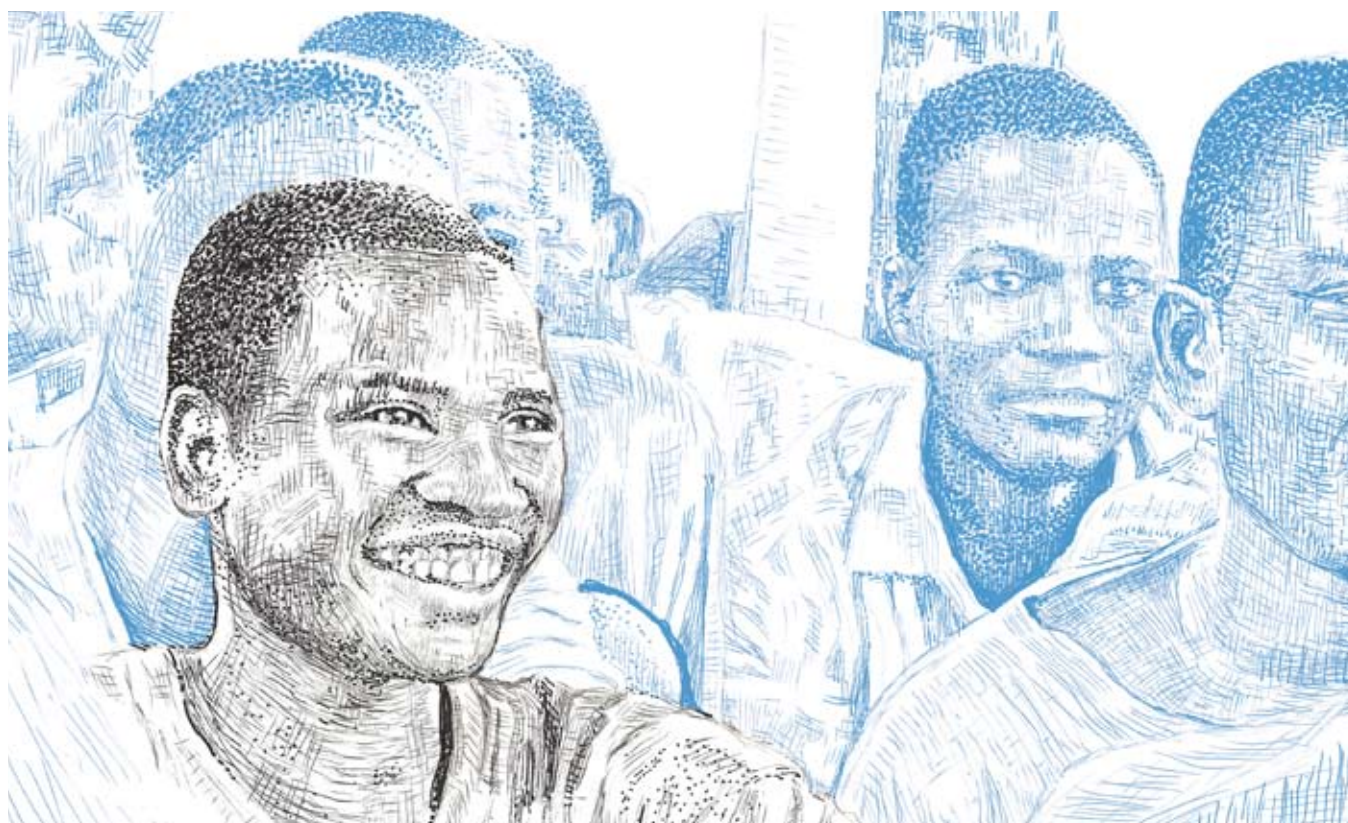
Wanneer we kijken naar de intentie van vrijwilligers om bij de organisatie betrokken te blijven en ook naar hun behoeftes, zijn de volgende aandachtspunten van belang. Het is aangetoond dat het krijgen van training en supervisie een positieve invloed heeft op de intentie van vrijwilligers om actief te blijven binnen een organisatie. Daarnaast is het belangrijk dat vrijwilligers een tevreden gevoel en motivatie krijgen, dat ze worden geaccepteerd bij hun activiteiten, goede sociale relaties binnen de organisatie hebben en organisatorische ondersteuning krijgen. (Hidalgo & Moreno, 2009).

6 Bibliografie

- Abrams, L.S. & Snyder, S.M. (2010). Youth offender re-entry: Models for intervention and directions for future inquiry. *Children and youth services review*, 32.
- Anthony, E.K., Samples, M.D., de Kervor, D.N., Ituarte, S., Lee, C., Austin, M.J. (2010). Coming back home: The reintegration of formerly incarcerated youth with service implications. *Children and youth services review*, 32.
- Bauer, S.M., Steiner, H., Feucht, M., Stompe, T., Karnik, N., Kasper, S., Plattner, B. (2011). Psychosocial background in incarcerated adolescents from Austria, Turkey and former Yugoslavia. *Psychiatry Research*, 185.
- Bazemore, G. & Clinton-Terry, W. (1997). Developing delinquent youths: A reintegrative model for rehabilitation and a new role for the juvenile justice system. *Child welfare*.
- Blomberg, T.G., Bales, W.D., Piquero, A.R. (2012). Is educational achievement a turning point for incarcerated delinquents across race and sex? *J Youth adolescence*.
- Calhoun, G.B., Bartolomucci, C.L., Mclean, B.A. (2005). Building connections: Relational group work with female adolescent offenders. *Woman and Therapy*, volume 28, no.2.
- Catterall, J.S., Chapleau, R., Iwanaga, J. (1999). Involvement in arts and human development: General involvement and intensive involvement in music and theatre arts.
- Chalmers, J.B. & Townsend, M.A.R. (1990). The effects of training in social perspective taking on socially maladjusted girls. *Child development*, volume 61, no.1.
- Chang, W. (2005). Expatriate training in international non-governmental organizations: A model for research. *Human resource development review*, volume 4, no.4.
- Checkoway, B.N. (2010). What is youth participation? *Children and youth services review*, 33.
- Checkoway, B.N. & Gutierrez, L.M. (2006). Youth participation and community change. *Youth participation and community change, Journal of community practice*.
- Deschenes, S., McLaughlin, M., Newman, A. (2008). Organizations advocating for youth: The local advantage. *New directions for youth development*, no.117, no.117.
- Dubois, D.L., Holloway, B.E., Valentine, J.C., Cooper, H. (2002). Effectiveness of mentoring programs for youth: A meta-analytic review. *American Journal of community psychology*, volume 30, no.2.
- Duke, N.N., Borowsky, I.W., Pettingell, S.L., McMorris, B.J. (2009). Examining youth hopelessness as an independent risk correlate for adolescent delinquency and violence. *Maternal child health*.
- Dutton, S.E. (2001). Urban youth development-Broadway style: Using theatre and group work as vehicles for positive youth development. *Social work with groups*, volume 23, no.4.
- Fields, D. & Abrams, L.S. (2010). Gender differences in the perceived needs and barriers of youth offenders preparing for community re-entry. *Child youth care forum*.
- Gavin, L.E., Catalano, R.F., David-Ferdon, C., Gloppen, K.M., Markham, C. (2010). A review of positive youth development programs that promote adolescent sexual and reproductive health. *Journal of adolescent health*, 46.
- Hardina, D. (2006). Strategies for citizen participation and empowerment in non-profit community based organizations. *Journal of the community development society*, volume 37, no.4.
- Hidalgo, M.C. & Moreno, P. (2009). Organizational socialization of volunteers: the effect on their intention to remain. *Journal of community psychology*, volume 37, no.5.
- Houbolt, S. (2010). Youth arts: Creativity and art as a vehicle for youth development.
- Hutnik, N., & Gregory, J. (2008). Cultural sensitivity training: Description and evaluation of a workshop. *Nurse education today*, 28.
- Johnson, L.M. (2008). A place for art in prison: Art as a tool for rehabilitation and management. *Southwest journal of criminal justice*, volume 5, no. 2.
- Klugman, B. (2011). Effective social justice advocacy: A theory of change framework for assessing progress. *Reproductive health matters*, volume 19 no.38.
- Lodewijks, H.P.B., de Ruiter, C., Doreleijers, T.A.H. (2010). The impact of protective factors on desistance from violent reoffending: A study in three samples of adolescent offenders. *Journal of interpersonal violence*, volume 25, no.3.
- Linsk, N., Mabeyo, Z., Omari, L., Petras, D., Lubin, B., Abate, A.A., Steinitz, L., Kaijage, T., Mason, S. (2010). Para-social work to address most vulnerable children in sub-sahara Africa: A case example in Tanzania. *Children and youth services review*.
- Milliken, R. (2002). Dance/movement therapy as a creative arts therapy approach in prison to the treatment of violence. *The arts in psychotherapy*, 29.

- O'Hagan, K. (1999). Culture, cultural identity, and cultural sensitivity in child and family social work. *Child and family social work*.
- Parkes, R. & Bilby, C. (2010). The courage to create: the role of artistic and spiritual activities in prisons. *The Howard Journal*, volume 49, 2.
- Pedersen, P.J., Woolum, S., Gagne, B., Coleman, M. (2009). Beyond the norm: Extraordinary relationships in youth mentoring. *Children and youth services review*, 31.
- Phelps, E., Zimmerman, S., Warren A.E.A., Jelicic, H., von Eye, A., Lerner, R.M. (2009). The structure and developmental course of positive youth development (pyd) in early adolescence: implications for theory and practice. *Journal of applied developmental psychology*, 30.
- Pryce, J., Niederkorn, A., Goins, M., Reiland, M. (2011). The development of a youth mentoring program in the south of India. *International social work* 54 (1)
- Quinn, A. & Shera, W. (2009). Evidence-based practice in group work with incarcerated youth. *International Journal of law and psychiatry*, 32.
- Rees, S. (1999). Strategic choices for non-profit advocates. *Nonprofit an voluntary sector quarterly*, volume 28 no.1.
- Sellick, A., Bournot-Trites, M., Reeder, K., Scales, A., Smith, M., Zappa, Hollman, S. (2011). Key strengths of an innovative volunteer training workshop. *Canadian Journal of University continuing education*, volume 37, no.2.
- Sipe, C.L. (2002). Mentoring programs for adolescents: A research summary. *Journal of adolescent health*.
- Shulman, E.P. & Cauffman, E. (2011). Coping while incarcerated: A study of male juvenile offenders. *Journal of research on adolescence*, 21, 4.
- Steinberg, L., Chung, H.L., Little, M. (2004). Re-entry of young offenders from the justice system: A developmental perspective. *Youth violence and juvenile justice*, volume 2, no.1.
- Thackeray, R. & Hunter, M. (2010). Empowering youth: Use of technology in advocacy to affect social change. *Journal of computer mediated Communication*.
- Wallace-Digarbo, A. & Hill, D.C. (2006). Art as agency: Exploring empowerment of at risk youth. *Art therapy: Journal of the American art therapy association*, 23, 3.
- Yee, S.M. (2008). Developing the field of youth organizing and advocacy: what foundations can do. *New directions for youth development*, no.117.

COLOFON

<i>Versie en datum:</i>	September 2014
<i>Schrijver:</i>	Sabrina Gerhlein
<i>Concept en ontwikkeling:</i>	Young in Prison International: - Young in Prison South Africa: Tarisai Mchuchu-Ratshidi - Music Crossroads Malawi: Mathews Mfune, Gladson Msendera - La Familia Ayara Colombia: Jeyffer Don Popo - Young in Prison Netherlands: Sabrina Gehrlein, Noa Lodeizen, Raoul Nolen
<i>Consultant Appreciative Inquiry:</i>	Lisette Gast
<i>Illustratie en grafisch ontwerp:</i>	Erik Bruijs / Bold/studio.nl
<i>Literatuur onderzoek:</i>	Elza Schagen
<i>Redactie:</i>	Jon Roozenbeek voor Engelse versie Marieke de Ridder voor Nederlandse versie

Met special dank aan iedereen die heeft meegeholpen tijdens de co-creatie van de methodiek:

Alberto Villalba, Alexander Gelderman, Ana Maria Velez, Anouk Piket, Anton van Kalmthout, Azeem Badroodien, Bart Dijkstra, Bart Weerdenburg, Carlos Gamba, Carlos Murillo, Caroline Makasi, Calvin Hendricks, Cesar Aguilar, Clinton Osbourn, Daniel Orlando del Rio Forero, Daniel Quintero, Deon Williams, Diana Marcela Charrys, Diego Ibarguen, Dolar Vasani, Dorien ten Brink, Ed Santman, Edith Boekraad, Elise Griede, Ellen van Puffelen, Els Pronk, Emily Rudolph, Francio Gaven, Frazer Tafatatha, Genevieve Koopman, George Mwale, Georgette Engel, Gloria Mgoola, Greg Watson, Jacque Jacobs, James Albanie, Jenny Hartnick, Joseph Oubelkas, Joseph Tsumba, Julia Meret, Ken Nkoma, Khethiwe Cele, Kholofelo Mashego, Kiran Shriemisi, La Gata, Laura Pataquiva Guerrero, Laura Ramírez, Lizzy Overdevest, Lorenzo Wakefield, Luckson Chazima, Lukas Muntingh, Maaïke Stolte, Maartje Berger, Mara Visser, María Alejandra Rojas, Marjolijn Reuvers, Mark Wijne, Marlous Gordijn, Martin Chimatiro, Mathijs Euwema, Melinda Bechus, Monique Barling, Moosa Mahadick, Mr. Smalberger, Mr. Chisomo, Mr. Yona Kazembe, Mrs. Phiri, Mzukisi Gaba, Natalie Jaynes, Nkosinathi Buyana, Owen Butler, Paul Geurts, Pearl Nel, Penny Carelse, Phokoso Chipokoso, Rene Schelvis, Roos Schoorlemmer, Sabelo Mzanywa, Sabine Schouten, Sanjith Hansraj, Sanna Vrijlandt, Sarcar Aseib, Stainly Kadzuwa, Stanford Jarvis, Suzanne van Hooff, Tauriq Jenkins, Mrs. Tshaka, Venessa Padayachee, Vuyo Magobiyane, William Mphamba, Yasmine Colijn, Ylva van den Berg and to all the youth residing in prison in South-Africa, Malawi and Colombia who participated in the Appreciative Inquiry interviews.

